

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

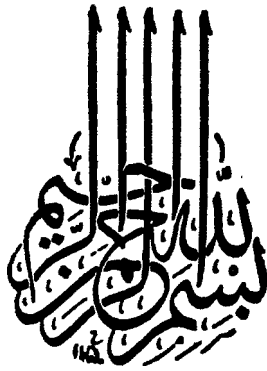
BACIMIN GÖZYAŞI NE ZAMAN DİNECEK

Cafer Tayyar

Düzenleyen: bilgindK
2018-07-11

İSLAMOĞLU

CAFER TAYYAR

BACIMIN GÖZYAŞI NE ZAMAN DİNECEK

İSLAMOĞLU

YAYINCILIK ve DAĞITIM
Beyazsaray No. 21 Beyazıt
Tel: 512 10 59 İSTANBUL

Temmuz, 1987

Bacımın Gözyaşı Ne Zaman Dinecek

Cafer Tayyar

Dizgi - Baskı - Cilt : Bayrak Yay. - Mat. Koll. Şti.

Tel : 528 39 93

Kapak ; Aycan Grafik

Eserin tüm yayın hakları İSLAMOĞLU'na aittir.

İÇİNDEKİLER

Yayınlarken/7
Sunuş/3
Giriş/13
Herşeyden Önce/20
Burası Türkiye/22
Ah Bacım/25
Başörtüsünü Kim Yasakladı/28
Sorunlardan Bir Sorun Tesettür ve İlim/32
Şanlı Direnişin Sembolü Olan İlk Öncü Bir Kadın İdi/42
Nüans Farkı/44
Allah Bizden Ne İster/47
Şikayetimiz Kimden/50
Mücadelenin Peygambercesi/55
Neden Korkuyoruz/58
Demokrasi Ne Demek Hiç Düşündünüz mü?/61
Basın Ahlakı ve Kanunların Keyfiliği/72
Geçin Artık Bu Senaryoyu Ezberledik/77
Yahudiler Diyor ki/80
Savaştan Sonraki Savaş/86
Padişahın Uyuz Eşegi/90
Masum Umutlara Oynanan Oyunlar/95
Durdurun Çağı İnecek Var/99
Çözüm Yok mu/102
Rahmana Giden Yolda/105

Yayıncılık sorumluluğu, müslümanların içinde bulunduğu meselelerin çözümlerini bulmak ve ileriye doğru mümkün olduğunca hızlı adımlar atabilme imkanlarını araştırmak yolunda gayretler göstermemizi gerektiriyor.

Güncelle ilgilenmek müslüman kişinin faaliyetlerinde önemli bir yer tutan meşgalelerdendir. Fakat bu meşguliyet onun yanında, tevhid akidesinden yoksun insanlardakinden çok daha farklı bir anlam kazanır.

Burada gözetilmesi gereken en önemli ilke güncelin dalgalarının önünde yalpalamayı aşip ona hakim olmaktır.

İnanan ve inancının gereğini yerine getirmeyi, vazife bilen müslüman bacılarımıza reva görülen bugünkü katı muamelelere, buna karşılık onların benimsedikleri metodlara, insanımızın lakayt tavırlarına ve olayların bitiminde gözlerimizin önüne serilen sonuçlara bu perspektiften bakmak kaçınılmaz ve vazgeçilmezdir.

Elinizdeki bu eserin sayfelerini incelerken müslümanları direkt olarak ilgilendiren gündemdeki meselelere basitlikten sıyrılmış duyarlı ve ten-

kıdı bir yaklaşımla eğinildiğini görmek bizi sevin-
dirdi.

Bu iddiasız, fakat gayretkarane bir çabanın
 r n  olan eseri sizlere sunarken aynı sevin i du-
yuyor, gayretlerin yegane m k fatlandırıcısı olan
Cenab-ı Hakk teala'dan onu inananların hayrına
vesile kılmasını temenni ediyoruz.

İslamoğlu Yayıncılık

SUNUŞ

İrtica yaygaraları ve müslümanlara gösterilen zorluklar artık yorum getirmeyi gerektirmeyen güncel olaylar halini aldılar.

1987 yılının başından beri süregelen başörtü yasakları, gelenekselleşmiş tavırlardan başka bir ayrıcalık taşımıyordu.

Yalnız, bu sefer, sayıları hayli kabarmış olan bacılarımız tahmin edilenin üstünde şahsiyetli bir direniş sergilediler.

Gazetelerin üstüste yayınlarının ve birkaç üst düzey yetkilisinin kırmızı ışık yakmasının ardından üniversitelerde başörtüsüne geçit verilmez oldu. Başörtülü kızlar okul kapılarında önce asık suratlı hademeler, hemen ardından da joplü polisler tarafından durduruldular.

Yönetmeliklere göre esasında öğrencinin okula girmesini engellemek mümkün değildi. Okul idaresinin yapacağı şey tesbit etmek ve ardından cezaları tebliğ etmekte.

Müslümanların lehine olan diğer avantajlar gibi bu da çabucak hasıraltı edildi.

Ardından imtihanlar dönemi başladı. Bunu, yoğun bir şekilde yağın sayısız cezalar izledi. Pe-

şipeşine gelen bu darbeler bacılarımızı zorunlu olarak direnişe sevketti.

İyi niyetle yapılan müracaatlar katı suratların acımasızlığı yüzünden sonuçsuz kaldı.

Önce, zulmün zirveye ulaştığı Ankara İlahiyat' da başlayan direniş kısa zamanda diğer şehirlere de sıçradı.

Olayların boyutlarının normalin sınırlarını aşmasına rağmen basın suskunluğunu ısrarla sürdürmüş, başörtülülerin davalarını kitlelere ulaştırmamakta direnmişlerdi.

Bu çıldırasiya lakaytlık ve duyarsızlık bir ay boyunca devam etti.

Halkın ve talebelerin ilgisi zorunlu olarak demokratik tel örgülerin dışına taşamadı.

Demokratik sınırlar içindeki feryatlar ise kimseler tarafından duyulmadı.

Bu ortamda, grevin içindeki bir bacı şöyle feryad ediyordu:

«Bu gün açlık grevinin 17. günü doluyor. Biz hala sokaktayız. Aç ve bitkin... Bazı arkadaşlarımız yeni destekler verirken bazı arkadaşlarımız da rahatsızlanmış, bayılmış, hastahanelerde...

Dayanın ey şanlı bacılarımız. Dayanın, çünkü erkekleri ölmüş bir toplumda kadınlar kendi işlerini kendileri yapmak zorundadır. Yiğitlerimiz, bahadırlarımız ölmüş. Mus'ablarımız, Halidlerimiz, Genç Osmanlarımız, Abdulhamidlerimiz ölmüş, iş başa düşmüş.

Ey mahzun Ramazan sen şahid ol.

Alimlerimiz! Erkeklerimiz! Babalarımız konuşmuyor.

Biz sokağa düştük ve biz konuşuyoruz. Ve biz inanıyoruz ki başörtüsü bizim namusumuzun fa-

nusudur. Eğer başörtüsüne bir hanel gelirse so-
rumlusu kendisini erkek sananlardır.

Ey mahzun Ramazan, yine şahid ol ki;

Türkiye coğrafyasında yaşanan tarihin kara
sayfalarına geçecek bu olayda biz suçsuzuz. Biz
meydan tutsun diye bu okullara gönderen babaları-
mız! Şeyhlerimiz! Alimlerimiz! Abilerimiz! Şimdi
davamıza sahip çıkmıyorlar.

Alimler! Şeyhler! Şimdi bize açlık grevi caiz
değil, vazgeçin diye fetva veriyorlar.

Ey kendini alim-hoca zannedenler. Siz o fet-
vaları devletin başındaki etkili ve de yetkililere ve-
rin. Başörtüsü Allah'ın (c.c.) emridir, açılabilir di-
ye.

Ve son olarak diyoruz ki, ya bu mesele kökten
halledilir okullarımıza gideriz. Ya da ölene kadar
mücadele edeceğiz. Zillet içinde yaşamaktansa iz-
zet içinde ölmek daha yeğdir. Ya yaşarız insan gi-
bi, ya ölürüz arslan gibi.» (1)

Bu sitem dolu mektup hiç şüphesiz bir çok
müslümanın gözlerini yaşartmıştı.

Fakat ne yapılabiliirdi ki?...

Bize, demokrasi dairesinden çıkmamız sıkı sı-
kı tembihlenmiş fakat, çözüm dışarıda bırakılmış-
tı.

Bu daire içindeki gayretler hiç bir fayda ver-
medi.

Nihayet takvimlerin yapraklarını kopara ko-
para «Bugün Ramazan Bayramıdır» yazılı olan da-
la kadar geldik.

(1) Zaman gazetesi, 15 Mayıs 1987 Cuma, sahife: 9 Anka-
ra'da açlık grevi yapan öğrencilerden F. Gök, grevin
17. günü hislerini açık bir mektupla dile getirdi.

Bu güne kadar bir çok bacımız imtihanlara girememeleri, devamsızlıklarının artması ve cezaları nedeniyle okuldan atılma noktasına gelmişlerdi.

Bayram arefesinde başlayan basit yumuşaklık ise direniş gevşetmekten başka hiç bir amaç taşı-mıyordu.

Nihayet, eylemin şiddetli olduğu bazı okullar-da hiç bir düzenleyici kanun, yönetmenlik ve af sözkonusu olmaksızın başörtülü kızlara giriş izni verildi. Bu iznin süreceğini veya bugüne kadar zarar görmüş başörtülü talebelerin zararlarını telafi edeceğini garantileyecek hiç bir teminat yoktu.

Bir ay süren demokratik direniş ne yazık ki el-le tutulur bir sonuç almadan kapanmıştı.

Olaylar sürerken, kısmi çözüme dahi razı ola-mıyacıklarını açıklayan bacılarımız, bir kaç siya-si oyunla direnişten uzaklaştırılmışlardı...

Bir kaç okul garantisiz serbestiyi uygularken bir çoğu hala yasağı aynı katılıkla sürdürüyordu.

Demokrasi her şeye rağmen başörtüye geçit vermemişti.

Bu kitabı hazırlarken çaresizliklerden ve şika-yetlerden; alışılmış bir demet yapıp sunmayı dü-şünmedik.

Amacımız güncel mağlub olan insanımıza, güncelin iğrenç çehresinden bir kaç boyut sunmak, ardından da evrensele giden yolda az da olsa bir kaç adım atmalarını sağlamaktı.

Bu satırları kaleme alırken, başörtüsü için direnişe geçen bacılarımıza yönelik tenkitler yapmayı amalamadığım gibi bu direnişe sadece hissi gözle bakarak «Şanlı Kıyam» ismini verip methiyeler düzmeyi de amalamamıŐtım.

Gayem, bazı iŐgüzarlar gibi ahkam kesmek de değildi. Ne sözkonusu hanımları rencide etmek ne de tenkitçileri acı sözlerle itham etmek...

Sadece, hatası ve sevabıyla bu fedakar direniŐi incelemek, bu direnişe yol açan olayları, ilhamını sadece ve sadece ilahi metoddan alan iddiasız bir müslüman olarak değerlendirmek ve bütün bunlardan sonra atılması gereken ilk adım hakkındaki fikirleri biraz daha netleŐtirmeye çalıŐmaktı.

İslami çalıŐmaların yoğunlaŐtığı, İslamın müslümanların zihinlerinde daha anlaşılır hale gelmeye başladığı bu ortamda hareket tarzımız ne olmalıydı?

Çevremizdeki çeşitli güçlere karşı ne tür bir tavır almalıydık?

Bu satırların yazıldığı sırada bacılarımızın süregelmekte olan direniŐi, İslamı temsilde ne derece baŐarılıydı?

Müslümanların bu İslami harekete ilgileri ne oldu ve ne olmalıydı?

Bütün bu sorular, bizi bazı sorunlar etrafında etraflıca düşünmeye, geçmişten bugüne sunulan reçeteleri yeniden ölçüp tartmaya ve bir müslüman olarak konumuzu belirleyip şahsi hareket stratejimi çizmeye sevketti...

Bugün müslüman, müslümanlığının, dininin hak olduğunun, bu hak dine sarılınca şeref bulacağıının ve bu yolda dünya orduları yardımına koşmasa da Allah'ın manevi askerlerinin yardımına koşacağıının bilincindedir. En azından içimizde bu bilince sahip bir topluluk vardır.

Müslümanların bugünkü sorunu, bir inanç arayışı veya inanç etrafındaki tereddütler değildir.

Bugünkü sorun, İslamı tereddütsüz din olarak kabul edenlerin metod meselesidir.

20. asrın başlarında müslümanlar dinlerini temize çıkarma, onun üzerindeki tozları silme ve İslamın dünya hayatını düzenlemedeki yeteneğini isbat etme işiyle meşgul olmuş, büyük oranda başarı sağlamışlardır.

21. asra yaklaşırken bu ameliye tamamlanmış, metod arayışı başlamıştır. İslama, İslami hayata dönüşün metodları... Allah'ın razı olduğu metod... Bütün mücahidler şehid olmadan önce zaferi getirecek olan metod...

Bir dava için bu gerçekten ümit verici bir gelişmedir.

Bu gidişat göstermektedir ki, 21. asrın başı metod sorununun halledildiği zaman olma şerefine erecektir.

«Sonra, çok sevindiğiniz bir şey... Allah'dan

yardım ve çok yakın bir zafer...” (Mü'minlere müjdele...) (Saf sûresi, 13)

Şu anda, İslam dünyası genelinde zaferi hedefliyerek çalışan bazı hareketler görüyoruz. Fakat bu hareketlerin bazılarının boyutları zafere ulaşma derecesine erişmiş bile olsa müslümanlar genelinde metod sorunu hâlâ gündemdedir.

Bu günkü olaylarda ve mücadelelerde müslümanların genel olarak harekete katılmadığını ama hemen hemen herkesin mücadele teknikleri üzerine konuştuklarını, cevaz meselesini tartıştıklarını, başarıma şansı olan metod hususunda münakaşa ettiklerini görürüz.

Hatta bu durum, tercih ettikleri metod üzere mücadeleye başlayan ve bu uğurda büyük oranda enerji sarfeden insanları rencide edecek dereceye ulaşabilir.

Kapı önlerinde açlık ve oturma grevlerine başlayan bacılarımız haklı olarak, hiç çile çekmediği halde hariçten gazel okuyan bu kişilere kırılabilirler.

Aslında bu hüznün verici manzara insanımızın lakaytlığından değil, hareketin içine girdiği yeni aşamadan kaynaklanmaktadır.

Biz, kitlelerin, müslüman halkın bizi desteklemediklerinden, İslami çabalara bigane kaldıklarından yakınırken acaba, onlara elle tutulur, inanılabilir, güvenilebilir ve üzerinde tereddütsüz bir şekilde yürünebilir bir metod sunamadığımızın farkında mıyız?

Avam halk bugün haklı olarak soruyor:

— Ey minberleri titreten hoca ,ey teorisyen ateşli genç, ey gizliden gizliye bir şeyler yapmak-

ta olan kişiler ve ey siyaset arenasında demokratik usüllerle çözüm arayanlar; sizlerden hanginizin peşinden gelelim?

— Sizler ki, hepiniz İslam adına çıktığınızı iddia ediyorsunuz? Fakat İslam düşmanlarından önce birbirinizle mücadele ediyorsunuz, biriniz ötekini uşaklıkia, o onu hayalcilikle, ötekini mürtedlikle, kafirlikle itham ediyor.

— Bizden ne istiyorsunuz?

— Birinizin arkasına takılıp, ötekiler nazarında kafir olmayı kabullenmemizi mi?

Haliyle bu soruya her gurup kendi faziletlerini öne sürerek cevap veriyor.

Sonuçta yine, bir liderin sevgiyle tek bir yumruk olması mümkün olan halk parçalanıyor, saldırılar içe yönelik hale geliyor.

Veya, daha da acısı halk bizi kendi kavgamızla başbaşa bırakarak günlük hayatını yaşamaya dönüyor.

Başarısızlık hepimizi pasifleştiriyor. Hayatımızın enerjik dönemi geçince ve buna ümitlerimizin yıkılmışlığı da eklenince uysallaşılıyor, güncelleşiyor, dava adamı vasfını yitiriyor hatta ve hatta davaya ayak bağı olmaya başlıyoruz.

Resmî fetva mercileri olarak...

Durum böyle olunca,

Problemler yine çözümsüz, sorular yine cevapsız kalıyor.

Üniversitelerde ve okullarda sayıları yüzlere, binlere ve -şimdilik- pasif ve bilinçsiz olanları da katıldığında onbinlere ulaşan bacılarımız soruyor:

— Bu zulüm ne zaman bitecek?

— Başörtülerimize uzanan namahrem el ne zaman geri çevrilecek?

— Okullarımıza, örtümüzle ne zaman döneceğiz?

— Ve erkeklerimiz, babalarımız, abilerimiz, hocalarımız, şeyhlerimiz, ne zaman en değerli varlıklarını, namuslarını korumaya koşacaklar?

Biz, kardeşler ve abiler olarak soruyoruz:

— Bacılarımızın gözyaşları ne zaman dönecek?

— Müslümanlar hangi noktada birleşerek, çalınmakta olan değerlerini kurtarmak için harekete geçecekler?

Başörtüsü problemi belki yarın çözümlenecek.

Karar mercileri, sıkılan yumrukları gevşetmek, bir dava etrafında bütünleşmeye başlayan kalpleri ayırmak ve aktifleşen imanı pasifize etmek için göstermelik olarak yasakları geri çekecekler.

Veya iktidar partisi yaklaşmakta olan seçimlere yatırım yapmak amacıyla mürteci avına çıkmış ilericileri bir süre için tatile çağırarak.

Kızlarımız bir süre daha başörtüleriyle okullarına devam edecekler.

Tabii hepsi değil. Belki sade ilahiyatçılar, belki diğer üniversiteliler de...

Ya imam-hatipli bacılarımız? Ya diğer okullardaki kızlar, öğretmenler ve çalışan memureler?..

Müslüman kızlar, fıkıh dersinde Allah'ın örtünmeyle ilgili emirlerini başları açık olarak dinleyecekler!..

Tezatlar sürüp gidecek...

Hakimlerin ilericilik namına işledikleri bu cinayetlerin bir benzerini, ilim namına, mücadele

namına, İslam namına kendi öz bacılarımız işleyecek...

Allah'ın rızasına, Allah'ın razı olmadığı bir amelle kavuşmaya çalışacaklar...

Ve babalara, İslam namına ne yaptıkları sorulunca, işte diyecek, kızımı saldırdım cihad meydanlarına...

— Ya sen?

— Ben mi? Allah afvetsin.

Sonra çizdiği sahada oynamayı kabullenmekle kaderimizi iki dudağının arasından çıkacak sözlerle teslim ettiğimiz kaf dağının ardındaki yedi başlı devin yeni bir kararıyla örtüler tekrar yırtılacak...

Bacımın gözyaşları yerlere dökülecek, ahı göklere yükselecek ve Allah katından bir musibet olarak üzerimize inecek...

Şerefle ölmeyi kabullenmeyen biz müslümanlar zilletle yaşamayı sürdüreceğiz... Ölünden beter yaşamayı...

Düşünmek gerek...

Acaba yaşadığımız hayat veya verdiğimiz (!) mücadele ne derece olması gerekenle uyumlu?

Demokratik, laik Türkiye Cumhuriyetinde bazı ibadet çeşitlerini rahatça yapmamız, tek tük haramlardan korunmamız için mücadele etmemiz mi acaba bize verilen ilahi görev?

Evvela şu bilinmelidir:

Müslüman, Allah karşısında sadece bazı zoraki görevleri yapmakla mükellef tutulan klasik bir memur değildir.

İslam, müslümanın hayatında ve kafasında şekerin çaya karıştığı gibi her noktaya nüfuz etmelidir.

Bu nedenle, İslam mantığından yoksun bir mücadele hangi boyutlara ulaşırsa ulaşsın ve ne derece İslami unsurlarla süslenirse süslensin asla İslami olamaz.

İslamın evvela imanı farz kılması bunun göstergesidir. Amelî unsurlar ise imandan sonra, hemen sonra gelirler.

O halde, acaba iman etmemiz neyi gerektirir?

Allah'ı birlememiz, sadece Allah birdir demekle tamamlanır mı?

Cumalarda, teravihlerde, camileri tıklım tıklım doldurmakla, elde cıvıllı bıvıllı tesbihler çekmekle ve ticarethanelerin en yüksek yerine «Er-rızku ale'l-lah» levhasını asmakla görevlerimiz tamamlanır mı?

Kısacası Allah bu kadarıyla bizden razı olur mu?

Müslümanlığı tam anlamıyla yaşamak için hedeflememiz gereken şey nedir?

Ne tip bir mücadele, ne tip bir zamanlama gerekir?

Bütün bunlardan sonra, müslümanca bir faaliyete ne zaman başlayacağız?

Dolayısıyla,

Bacımın gözyaşı ne zaman dönecek?...

Her Şeyden önce Şunu söylemek isteriz ki, başarılı veya başarısız doğru veya yanlış, bacılarımızın başlattıkları bu direniş uzun zamandır süregelenekte olan donukluğumuzu kaldıracak bir kıvılcım olma görevini üstlenmiŐtir.

Bu yola giren Őerefli bacılarımız, mesuliyyetini ve içinde bulunduğ u ortamın dehŐetini unutarak Şahsi refahı için çalışmaya dalmıŐ olan insanımızın iftar sofralarında yediğ i lokmaları boğ azında düğ ünmeyi başarabilmiŐlerdir.

Bu suskun ve mahzun direniş, enerjisini yitiren ruhlarımıza yeni bir enerji sağ lamıŐ, kaybetme aŐamasına geldiğ imiz düşünce hassasiyetimizi bize yeniden kazandırmıŐ ve müslüman olarak yapmamız gereken Şey hakkında bizi derinden düşünmeye sevketmiŐtir.

Sonuçta onların üstlendikleri bu dava hezimet e uğ rasa, başörtüleri yırtılsa veya müslüman aydınlar üniversitelerden tamamen uzaklaŐtırılırsalar bile yaptıkları bu hizmeti ne tarih ne de kıyamet gününde her amelin karŐılığ ını veren Allah Teala unutacaktır.

Şu bir gerç ek ki, tabanca tetiğ i çekmekle ateŐ-

lenir. Ateşlemeyi başaramayan kişi, hedefe isabet ettirme kabiliyyeti ne kadar çok olursa olsun bir şey yapamaz. Onun mahareti ancak tetik çekildikten sonra gündeme gelir.

İste bacılarımız, bize bu tetiğin çekilebilirliğini ve nasıl çekileceğini öğretmişlerdir. Bizim içimizdeki donukluğu ve asırlardır yerleşen, müslümanların iş başaramıyacağına dair olan hissimizi silip atmışlardır.

Onlar, bundan sonrası için hiç bir şey yapmasalar bile görevlerini tam olarak yerine getirmiş sayılırlar.

Artık, metodu çizmek, insanları uyarmak ve görevlerini yapmaya çağırmak, sonra da hak yerine gelinceye kadar yürümek, hocalarımızın, alimlerimizin, mücahidlerimizin ve ilderlerimizin işidir.

BURASI TÜRKİYE

Yıl 1987, burası Türkiye...

Cumhuriyetin 60., çok partili demokrasiye geçişin 62. ve laikliğin resmen T.C. anayasasına girdişinin 50. yılı...

Cumhuriyet, kişisel istibdatların yıkılıp halk iradesinin hakimiyetinin sağlanmasını simgeliyor.

Çok partili demokrasi de halkın çoğunluğunun desteklediği partinin iktidar olacağını, dolayısıyla halkın vazgeçilmez değerlerinin kanun koruması altına alınacağını ifade ediyor.

Laiklik ise, sayıları ve siyasal güçleri ne olursa olsun hiç bir gurubun fikirlerine, dini inanışlarına ve inançlarının gerekliliğini yaşamalarına karışılmayacağını garantiliyor.

Dini, devlet yönetimini karıştırmamak ve diğer vatandaşlara baskı uygulamamak şartıyla serbest bırakıyor.

Bütün bunlara rağmen, cumhuriyete, demokrasiye ve laikliğe rağmen, 1987 Türkiye'sinde bu üç umdenin garanti altına aldığı haklar çiğneniyor.

Türkiye coğrafyasında yaşayan ve Türk vatan-

daşı ünvanı taşıyan halkın % 98'inin dini olan İslamın en açık emirleri resmen çiğneniyor.

Halk rejiminde (!), halka rağmen, halk aleyh-tarı kararlar gayet cüretkerane uygulanabiliyor.

Binlerce kişinin protesto mektuplarına, dilek-çelerine, açlık grevlerine ve imza kampanyalarına rağmen, bütün demokratik yolların denenmesine rağmen bacılarımızın başörtüleri yırtılıyor.

Söz konusu şey müslümanın hakları olunca demokrasi rafa kaldırılıyor.

Padişahlıkla birlikte tarihe gömüldüğü iddia edilen keyfi kararlar gündeme geliyor.

Üzerine anlı şanlı methiyeler düzülen laiklik ilkesi bu kez tersine işliyor.

Korunması gereken başörtünün, dini vecibelerin baş düşmanı kesiliyor.

Ve bütün bunlara rağmen aydınlar (!), bizlerden hoş görülü davranmamızı, cumhuriyete, demokrasiye ve laikliğe kalbimizin en samimi duygularıyla inanmamızı istiyorlar.

Biz, bu ülkenin vatandaşları haklı olarak soruyoruz?

Aleyhimize olduğunda, olduğundan fazla şişirilerek gündeme getirilmesine karşın lehimize sonuçlar doğuracağı zaman sırta kadem basan bu ilkelere samimi kalmamızı nasıl isteyebilirsiniz?

Ve cevaben diyoruz ki,

Bize anlatılan teorik-destani kimliklerine uygulamada asla şahit olamadığımız bu üç ilkeyi, şimdiye kadar onları saptırarak uygulayanları ve tarihimiz boyunca vukubulan tezatlı uygulamaları yargılamak istiyoruz.

Kusura bakmasın, cumhuriyeti tabu, demokrasiyi din, laikliği ilah edinenler.

Bizim nazarımızda bunlar, tanrısal güçlere sahip insanüstü şeyler değil, insan kafasının ürünü, insanlığa mutluluk sağlamak için varolan, aksi takdirde kendi kendilerini fesheden sistemlerdir.

Varlığı iddia olunan faziletleri, isimlerinde değil, dürüstlükle uygulanmalarındadır.

Bu nedenle yargılamamız, onların sistematik tutarlılık, geçerlilik ve gerçekliklerinden önce, tarihi seyirleri esnasında uygulama alanı bulup bulmadıklarını, daha doğrusu kitlelere eşit olarak sunulup sunulmadıklarını konu edinecektir.

Ah bacım!... Ne yazık ki şu zorlu uğraşında sana yardımcı olamıyorum.

Senin namusunu korumak için verdiğin mücadeleye burun bükerek bakanlara, bıyık altı gülenlere haddini bildirmek için öne atılamıyorum.

Tarihde bacısının namusu için canını veren atalarımın yaptığı fedakarlıkları yapacak ruhu kendimde bulamıyorum.

Tıpkı senin, diriliş nesline anne olacak kadar müslümanlığa bürünemediğin gibi...

Biz neden böyleyiz?

20. asrın talihsiz gençleri...

Hani, gençlerin efendisi, Mus'ab'ı, Ammar'ı, Bilali örnek alan gençler?

Hani kızların efendisi, Aışeyi, Fatmayı, Zeynebi örnek edinen bacılar?

Ne oldu bizlere?

Emperyalistler, şeytanın uşakları ve tağutun askerleri bizi nasıl oldu da aldattılar?

İmanımızdan, amelimizden, şahsiyetimizden ve benliğimizden ayırdılar.

şahadet yolunda kuş gibi uçan bir milletin torunları olan bizler bugün miskin miskin otur-

maktan, mücadeleye girenleri tenkit etmekten ve tağutlar önünde titremekten başka bir şey yapamaz olduk.

Sen ve ben,

Tağutların bizi bağladığı bu dönme dolaptan ne zaman kurtulacağız?

Ne zaman?

Çileye talip olup,

Rabbani yola girerek,

Ebedi saadet yoluna koşacağız?

Bugün sana karşı mahcubum.

Sana ve bütün İslam dünyasına karşı...

Hatta Allah'a karşı...

Ne rabbime kul olmama müsaade ettiler...

Ne gözü yaşlı ümmetime layık bir evlat olma-
ma...

Ne de siz mümine bacılarım ı;in güzelce destek ve koruyucu olacak mümin bir erkek olmama...

Ama sen,

Yalnızca O'na kulluk eden...

Yalnızca O'nun rızasını arayan...

Yalnızca O'ndan korkan...

Yalnızca O'na sığınan ve

Yalnızca O'ndan yardım dileyen,

Bir baci,

Bir eş,

Bir ana ve

Bir mümin hanım olduğunda...

Mümin, mücahid, fedakar ve şahadet adayı erkekler göreceksin etrafında...

Mus'ablar gibi...

Halidler gibi...

Genç Osmanlar gibi...

Abdulhamidler gibi...

Unutma!..

Her şey sana bağlı:

Şehidler anası olan sana...

Şehidler bacısı olan sana...

Şehidler eşi olan sana...

BAŞÖRTÜSÜNÜ KİM YASAKLADI?

Nihayet 1987 Türkiye'sinde üniversiteler de dahil tüm okullarda başörtüsü yasaklandı.

Yine demokrasinin kadrine uğradık. Gayet demokratik görünümlü kararlarla başörtüsü yasaklandı. Bu yasak tebliğ edilirken devlet ricalinden, hiç birisi insan haklarının çiğnendiğini, laikliğin yaralandığını, demokrasinin rafa kaldırıldığını farketmedi.

Pek normal olarak karşıladılar müslümanların haklarının çiğnenmesini'...

Tam aksine müslümanların en tabii ibadetlerini bile irtica yaygaralarına boğmuşlardı.

İşte demokrasinin gerçek yüzü...

İşte demokrasinin toplumunun dini İslam olan Türkiyemizde büründüğü veche.

Başörtüsünü kimin yasakladığını sorarken gözlerimiz gayet tabii olarak hükümete ve başbana yöneliyor.

Başbakan çaresizmişcesine ellerini iki yana açıyor. Ne yapayım YÖK bana bağlı değil diyor. Ona tesir etmem ve bu yasağı kaldırmam mümkün değil diyor.

Cumhurbaşkanına yöneliyoruz. Başörtülülere

yanına bile yaklaştırmıyor. Onların feryatlarına kulak tıkıyor. Polis joplari halkı temsil eden cumhurbaşkanı ile halkın evlatlarının arasını ayırıyor. Başörtüsünün yırtılmaması için mücadele veren bacılarımız mücrimler gibi kovuluyorlar.

YÖK başkanına müracaat ediliyor. Sayın beyefendi, kendilerinin YÖK başkanı olduklarını ve Allah'ın emirlerini yasaklayarak O'na savaş açtıklarını unutarak sanki bu dinin temsilcisiymişcesine dini yorumlamaya çalışıyor.

Allah resulünü ve sahabeyi örnek alan mümine bacılarımıza, uzak doğuda, İslamı hayattan uzaklaştırma mücadelesi içinde olan bir ülkenin devlet adamlarının hanımlarını örnek veriyor.

Bu hükümleri diyanet işleri bilmez, ben bilirim diyor.

Zavallı adam!...

Bilmiyor ki, değil diyanet işleri, dünyadaki bütün alimler başörtüsünün gerekmediğini söyleseler bile bu kızlar asla başörtülerinden vazgeçmiyecekler.

Dinden fetva vermeye çalışırken, kendi yetki alanlarında ve bizzat kendi emirleri ile vukubulan bu haksız, zalim, gayri demokratik laiklik dışı uygulamayı engellemeyi akıllarına bile getirmiyorlar.

İş dönüp dolaşıp kendilerine geldiğinde ise bu iş, rektörlere aittir, biz genel yönetmenliği belirleriz. Uygulama ve yorum onları ilgilendirir diyerek sıyrılıveriyor.

Buna karşılık rektörler ise, bu beyin sözlerini gülünç düşürecek bir tarzda, biz emir kuluyuz, emredileni yaparız, bize baskı yapmayın diyerek kovuyorlar başörtülü mazlumları...

Sorarım size, kim bu yasağın sorumlusu?

Koca Türkiye Cumhuriyetinde binlerce insanı madur eden haksız bir emri vereni bulamıyacak mıyız?

Ne meclis, ne başbakan, ne cumhurbaşkanı, ne YÖK başkanı ne de rektörler üstleniyorlar.

Ashında biz faili biliyoruz.

Bu insanlara yüklenmekle hiç bir sonuç elde edilemeyeceğini de...

Bugün başörtümüzü yasaklıyanlar, bundan yüzyıllarca önce Malazgirtte önümüzde yenilip kaçan ve geçen yüzyılın başına kadar kaçmasını sürdüren haçlı zihniyetidir.

Mes'ul konumunda olup mes'ûliyeti üstlenmeyenler ise gerçekten de mes'ul olmayanlardır. Bütün bu yasaklarda onların hiçbir etki ve yetkileri yoktur. Onlar sadece birer emir kuludurlar.

İşte biz uzun uğraşlarımıza rağmen başörtüsü yasağını kaldıramadık. Çünkü faili bulamamıştık.

Bu insanlara olan yalvarmamız hiç bir sonuç vermedi. Çünkü onlar ne derdimizi anlayabiliyor ne de efendilerine iletebiliyorlardı.

Efendileri ise bu feryatlarımızı çok iyi duymakla beraber, dinlerinin gereğini hür bir şekilde yaşayan, mutlu ve uyumlu bir toplum oluşmasını istemedikleri için çözüme yanaşmıyorlardı.

Onların istediği yıllar yılı harp meydanlarında önünde hezimete uğradıkları İslamı, bugün fırsat ellerindeyken yok oluncaya kadar ezmekti.

Bu nedenle bizim feryatlarımız onların kulaklarına zaferlerini müjdeleyen nağmeler olarak ulaşıyordu.

Biz, artan acılarımızı iletibildiğimizde onların bize merhamet göstererek haklarımızı geri vereceklerini sanıyorduk. Onlar ise neşe ve zevk içinde müslümanların kendi kendilerini helak etmelerini seyrediyorlardı.

Şimdi anladınız mı başörtüsünü kimin yasakladığını?

SORUNLARDAN BİR SORUN TESETTÜR VE İLİM

Bugün müslümanlar yoğun sorunlar karşısında yalpalayıp duruyorlar.

Bu sorunlardan bir kısmı tek yönlü sorunlar, diğer kısmı ise çift yönlü...

Tek yönlü sorunlarımıza İslamın vermiş olduğu cevapları fazla uğraşmaksızın bulup, çözüme gidebiliyoruz.

Çift yönlü sorunlar, içinde bulunduğumuz toplumdan kaynaklanıyor. Bu nedenle çözümü zorlaştırıyor, giriftleştiriyor.

Kolaycı yolu seçtiğimizde bulduğumuz çözüm yolları yeni sorunlar doğuruyor.

Zor olan yolu tercih ettiğimizde ise önümüze bizi mücadeleden yıldıracak büyüklükte engeller yığılıyor.

Şu an toplumumuzu saran, şaşkınlıklara, ihtilaflara ve fasid amellere düşüren şeyler bu ikincil sorunlardır.

Bu sorunlar, günlük hayatımıza, ailemize, işimize, ticarethanemize, tahsilimize ve hayatımızın bütün alanlarına uzanıyor.

Örnek olarak her an güncel olan bacılarımızın tahsili meselesine bir göz atalım.

İlkokulu henüz mükellef olma çağının başladığı bir devre sayarsak -ki bu bile çoğu zaman mümkün değildir.- orta, lise ve üniversite hayatında bacılarımızın karşısına üçü maddi, biri manevi -gizli ve sinsi- olmak üzere dört sorun çıkıyor. Bunlardan ilk üçü:

1. Kız erkek karışımı,
2. Tesettürün yasak oluşu,
3. Kız öğrencilere erkek öğretmenlerin tayin edilmesi.

Bu üç sorundan her ne kadar birincisi kız meslek liselerinde ve İmam-Hatiplerde çözüme kavuşturulmuş gibi görünse de diğer sorunlar yoğunlaşarak bu sorundan açılan boşluğu fazlasıyla dolduruyorlar. Bir de bu tip okullara has olarak okul önlerinde olta atan ve av arayan delikanlıları hesaba katarsak mümine ve muhsine bir bacı için durum daha da vahimleşiyor.

Manevi olan dördüncü soruna geldiğimizde bu doğrudan doğruya derslerin verilmesindeki mantık farklılığından ve çarpıklığından kaynaklanmaktadır.

Şu anda bu sorunun üzerinde durmayı amaçlamış değilim. Fakat bu sorunun her yerde kendinden söz ettirecek derecede korkunç boyutlara ulaşması beni bu hususta da bir kaç söz söylemeye zorluyor.

Son asırların en büyük sorunu, ilmin ideolojiye alet edilmesidir.

19. yüzyıldan itibaren hakimiyeti ele geçiren hristiyanlar ilimleri kendi dünya görüşleriyle boyamışlardır. Bu amaçla, bazen ilimle alakası olma-

yan zoraki kuramlara sırf dünya görüşlerini desteklediği için sahte şöhretler ve yalancı ünvanlar vermişlerdir. Bunun sonucu dünyada diğerlerinden ayrı olarak bir hristiyan fiziği bir hristiyan kimyası ve bir hristiyan matematiğinden daha doğrusu her sahada hristiyanlaşmış ilimlerden sözedilmeye başlandı.

Bu ilimler, okutuldukları müstemleke ülkelerde, o ülkenin evlatlarının kendi dinlerine olan inançlarını, kendi vatanlarına olan sevgilerini ve kendi toplumlarına olan bağlılıklarını yıkacak fonksiyonlar üstlendi.

Zamanla bu yolu hakim güçler haline gelen yahudiler ve komünistler de uygulamaya başladılar.

Nihayet olarak insanlığın yararına gelişmesi gereken ilimler, hakimlerin diğer zayıf milletleri köleleştirmekte kullandıkları en korkunç ve sinsi silahlardan birisi haline geldi.

Bize gelince, son asırda dinsizleşen Avrupa'dan aldığımız için eğitim sistemimiz, ilmin dinsizliği gerektirdiği gibi bir izlenim bırakmıştır insanımızın kafasında. Veya en azından, İslamın ilimle uyuşmadığı, toplum yapımızın ilerlemeye müsait olmadığı ve tek çözümün batılı emperyalistleri kör taklitten geçeceği inancını yerleştirmiştir.

Bunun sonucu, imanı zayıf olan insanımız İslamdan koparken, imanı fazla olan insanlarımız da mantıklarına uymamasına rağmen muhafaza ettikleri dini inançlarıyla garip bir manzara oluşturmuşlardır.

Muarızları onlara, bu mantıksız yapıları hakkında soru açtığında; «Günlük hayatımda kendimi dinin zorunluklarıyla bağlı hissetmiyorum, fa-

kat dinimizin esaslarına da saygı duyuyorum şeklinde hristiyanvari bir mantık geliştirmişlerdir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki ülkemizde hristiyan mantığıyla tedris edilen bu ilimlerden müslümanın kazanacağı şeyler kaybedeceği şeylere oranla belki çok daha cüz'i kalacaktır.

İlk bakışta göze çarpmayan ama tahribatın en büyüğünü yapmayı üstlenen bu manevi soruna böylece değindikten sonra şimdi öteki sorunlara tekrar dönelim.

Kız erkek karışımını İslam katıyyetle yasaklar. Bunda asla tereddüte yer yoktur. Bu konudaki ilahi emirlere girmeye hiç gerek duymuyorum. Çünkü mesele son derece açıktır. Böyle bir ortamda ilim öğrenmek ikinci derecede bir mesele olarak telakki edilmeye başlanır. Birinci dereceye, gönül eğlendirmek babından gayrı meşrû kız-erkek ilişkileri gelir. Ki bu ilişkilerin en masumu olan bakişmanın bile her anı İslam nazarında haram kazardırmaktan uzak değildir.

İkinci sorun tesettür sorunudur. Bunu sadece başörtüsü olarak daraltsak bile ehemmiyeti azalmaz.

Bilindiği gibi başörtüsü bütün mümin kadınlara tek tek farzdır. Yani farzı ayın'dır.

İşitmek ve itaat etmek derecesinde imanını olgunlaştırmış olan bir müminin bu noktada bir kaçamak araması mümkün değildir.

Kalbinde hastalığı olan zayıf insanlar ise buna bir kaçamak ararlar.

Allah'ın oku emrini sık sık gündeme getirerek tesettürü kaldırmaya zaruret görüntüsü verip karambole getirerek başörtülerini atmamak isterler.

Görüldüğü gibi okullardaki bu tesettür soru-

nu konunun başında da değindiğimiz ikinci tip çok yönlü sorunlardan bir sorundur.

Biz şimdi bu sorunu, ikinci yönüne geçmeden tek yönlü olarak incelemek üzere ele alalım.

Yine, sorunu daha fazla konumuzla ilgili olarak açıklığa kavuşturmak için erkeklerle ilgili yönü bir kenara bırakalım.

Acaba, bacılarımızın ilim yapması dini bir zorunluluk mudur? Yine acaba, tahsil için mevcut okulların tercih edilmesi doğru bir şık mıdır?

Meseleye ilim açısından basit boyutlarda baktığımızda karşımıza şu manzara çıkar:

İlim her erkek ve kadına farzdır. Yani yapılması zorunluluktur.

Fakat bu farziyet iki kısımdır.

Dini ilimlerin, yani insanın normal günlük yaşantısında gerekli dini hükümlerin bilinmesi fert fert bütün insanlara farzdır.

Bu ilmin boyutlarına biraz göz atacak olursak, tevhid (Allah inancı), ibadet, muamelet (insanlar arasındaki ilişkilerle ilgili hükümler), ticaret, cezai hükümler, ahiret hakkında yeterli bilgi, Kur'ân okuma ve anlama bilgisi, günlük yaşantısındaki davranışlarına varıncaya kadar yeterli bir siret (Hz. Peygamberin yaşamı) ve genel anlamda İslam tarihi bilgisinin bu alana girmesi gerektiğini görürüz.

Yine kadının kocasıyla olan ilişkilerinde riayet edeceği esasları, annelik bilgisini, çocuk bakım ve terbiyesini bilmesi de farzı ayın olan kısma girer.

Erkek için ise, cinsine has farzı ayınlar, eşiyle olan ilişkilerinde uyması gerekli kurallar ve eşinin kendi üzerindeki hakları, çocuğunun eğitim ve öğretimi olarak özetlenebilir.

Bundan sonra ise insanlardan bir kısmının öğrenmesiyle diğerlerinin üzerinden farziyeti kalkan ilimler gelir ki bunlar çeşitli ilim ve sanatlara dair ihtisas bilgileridir.

Toplumda yeterli oranda bir gurubun bu bilgileri öğrenmeleri farzdır. Fakat hiç kimse bu ilimlerden haberdar olmazsa o zaman bu ilimleri öğrenmek fert fert her müslümanın üzerine farz olur.

Sonradan, dini ilimler gibi farzı ayn olan bu ilim ve sanatların ilk haline farzı kifaye denir.

Selam almanın ve cihad yapmanın fıkhi durumu da tıpkı böyledir.

Gurup halindeki müslümanlardan birisi verilen selamı alırsa sorumluluk diğer müslümanların üzerinden kalkar. Ama hiç kimse selamı olmazsa herkes günahkar olur.

Yine yeterli bir gurup insan cihad işiyle meşgul olup İslam topraklarını korurlarsa cihad yükümlülüğü diğer insanların omuzlarından kalkar. Ama bu işi kimse üstlenmez veya üstlenenler yeterli olmayıp düşmana mağlub olurlarsa bütün müslümanlar sorumlu duruma düşerler.

Sonuç olarak, toparlarsak, kişinin kendine yetecek derecede dini ilimleri ve özel hayatı için gerekli bazı bilgileri öğrenmesi farzı ayn, diğer sanat ve ilimlerin öğrenilmesi ise farzı kifayedir.

Görüldüğü üzere mevcut okullarda verilen öğretimin farzı ayn olan dini ilimlerle yakından uzakta ilgisi yoktur.

Farzı kifaye olan ilimlere gelince bunlardan hiçbirisini elde etmek için farzı ayn olan tesettür feda edilemez.

Geriye zamanla farzı ayn haline gelen farzı

kifayeler kalır. İslam dışı mantıkların esareti altında öğrenilecek olan bu ilimlerin ne derece faydalı olacağı şüphe götürürse de dar açıdan düşün- bu ilimlerin büyük oranda okuyan erkekler tarafından öğrenilerek farzı ayn olmaktan çıkarılması mümkündür.

Buraya kadar söylediğimiz sözlerden amacımız katıyyetle bacımızın ilimden, tahsilden alıkonulması evinde cahil cahil oturmaya mahkum edilmesi değildir.

Bunlardan amacımız, tahsili bir zaruret olarak görerek, zaruretler haramları mübah kılar kaidesince başörtüsünden vazgeçmenin mümkün olacağını ima edenlere cevap vermektir.

İlimden önce mühim olan şey bacımızın namusu ve müslüman kişiliğidir. O, İslam yolunda ilerlerken her şeyini bu temeller üzerine bina eder. Çürük temeller üzerine ilimle desteklenmiş harika bir abide bina etmeye kalkışmak ise mantıksız, hayali, çılgınca, kısacası İslam dışı bir iştir.

Tesettür, ibtall, ertelenmesi, gözardı edilmesi asla mümkün olmayan bir farzdır. Aynı şekilde kız-erkek karışımı da... Burada karşılığında kaybedeceğimiz şey ilim de olsa durum değişmez.

Bütün bunlardan sonra şunu da ekleriz:

İlimden vazgeçmek katıyyetle mümkün değildir. İster farzı ayn olsun, ister farzı kifaye... Hele hele bacılarımızı cahil ve bilinçsiz bırakacak böyle bir duruma katıyyetle müsaade edemeyiz.

O halde çözüm nedir?

Vazgeçilmesi mümkün olmayan iki şeyden nefsimize daha hoş güya önemli geleni alıp ötekini terketmek mi? Bu asla çözüm değildir.

Bilakis bu tercih, problemlerimizin ileride çözümsüz boyutlara ulaşmasını doğurabilir.

İşte çift yönlü problemlerin hassasiyeti buradadır. Bu problemler için kolaycı ve tek yönlü çözüm yolları asla çözüm olamaz.

Temel problemimiz olan tesettür meselesi okullarda halledilse bu İslami bir hayat yaşamak ve Allah'ın öngördüğü şekilde mücadele etmek isteyen müminler için çözüm olabilir mi?

Tesettürün halledildiğini varsaysak, kız-erkek karışımını, kız okullarındaki erkek öğretmenler meselesini ne yapacağız?

Hz. Allah'ın bu halden razı olmadığını teslim edip yeni çözümler mi arayacağız yoksa fetva kapılarını mı zorlayacağız?

Bunları da halledersek, eğitim mantığındaki İslam düşmanı izleri nasıl silebileceğiz?

Allah yolunda cihad eden techizatlı bir er olsun diye tahsile yolladığımız bacı ve kardeşlerimiz yarın İslam düşmanı olarak yahut dinin özünü kaybetmiş cahil bir müslüman olarak geri dönerlerse ne yapacağız.

Bu satırlarda ifade etmek istediğimiz ne acaba? Anlaşıyor muyuz yoksa anlaşılmıyor muyuz?

Bu ifadelerle biz, okullarda okumaya karar verip, daha sonraki aşamalarda başörtüsü için mücadeleye giren bacılarımızı tenkid veya tahkir etmek istemiyoruz.

Hayır, hayır... Biz asla, başlatılmış bir İslami hareketi, tenkitlerimizle zayıflatmak istemeyiz. Bu tip bir bozguncu olmaktan da Allah'a sığınırız.

Bizim tenkid ettiğimiz şey hareketsizliktir, pasifliktir.

Biz, ancak kadınları doğru yanlış, ama samimi

bir şekilde mücadele verirken miskin miskin uyuklayan erkekleri tenkid edebiliriz.

Bir çok zorluğu göğüsleyerek aktif mücadeleye atılan bacılarımızı ise desteklemekten ve övmekten başka bir şey yapamayız.

Ne şanlıdır ki onlar davasını yitirmiş, namus duygusunu kaybetmiş ve en kötüsü iradesi ellerinden alınmış olan bir milletin içinden sahabe çilesine talip olarak yola çıkmışlardır.

Bizim hesabımız, bizzat kendimizledir. Uyuyan ve ilahi mesaja kulak tıkayan mümin erkeklerle...

Yeniden başa, konumuza dönersek cevaplama-mız gereken şu soru karşımıza çıkar.

O halde çözüm nedir? Vazgeçilmezlerden ikisini de elde etmenin yolu nedir?

Yegane metod edinme kaynağımız olan Asrı Saadet'e baktığımızda görürüz ki, Hz. Peygamber bu soruya, Mekke devrinde Erkam'ın evinde Medine devrinde de peygamber mescidinin önündeki eğitim teşkilatlarını kurmakla cevap vermiştir.

Buna göre anlarız ki kendisine yeterli bir hayat sistemi bulunan bu din özerk bir eğitim sistemi aramaktadır. Bu sistem hiç bir beşeri ve muharref semavi sistemin boyasıyla boyanmamış olmalıdır. Bu sistem bizzat kendi evlatlarının eliyle uygulanmalı, hiç bir tağutun idaresi ve tesiri altına girmemelidir.

Kaçamak fetvalar, kolaycı çözümler ve artni-yetli öneriler bu problemleri halledemez.

Asıl sorun gibi gözüken tesettür meselesinin çözüme kavuşması için bunu doğuran asıl mesele-nin çözümlenmesi, müslümanların müslüman mantığıyla eğitim veren ve Allah'ın iradesinden başka

hiç bir iradeye bağı olmayan eğitim kurumları kurmaları gerekir.

Bu, şu anki ortamda mümkün olmayabilir. Fakat bu imkansızlık görevlerin iptalini değil, pasifliğin iptaliyle ortamın oluşturulması için mücadeleye atılmayı gerektirir.

Bugün başörtüsü meselesi halledilince sanırmısınız ki siz, bacımın gözyaşı diner?

Bilakis, pasifliğimizin doğurduğu bitmez tükenmez dertler için hiç durmaksızın kanlı gözyaşlar dökülür o gözlerden...

Ta ki biz uyanıncaya dek. Ta ki biz görevimizi hatırlayıp bacımızı himaye kanatlarımızın altına alıp, namusumuzun, dinimizin ve Allah'ımızın düşmanlarıyla mücadeleye başlayıncaya dek...

ŞANLI DİRENİŞİN SEMBOLÜ OLAN İLK ÖNCÜ BİR KADIN İDİ

O kadın, inancının gereğini yerine getirmek için girdiği eyleminde canını davasına kurban etmiş, İslamın ilk şehidi derecesine yükselerek sembolleşmişti.

O kadın, cehaletin babası ismiyle bilinen bağnazlığın, ruhsuzluğun, katılığın ve despotluğun önderliğini üstlenen zulüm liderlerinin karşısında direnmiş, inancından döndüğü takdirde ulaşacağı mutluluğu ayağının ucuyla iteklemişti.

O kadın Hz. Sümeyye idi...

Bu kadın kime karşı niçin direniyor, neyi savunuyordu?

İman denilen elle tutulmaz, gözle görülmez hassayı değil mi?

Ya bugünkü bacılarımız?

İmanlarının en bariz tezahürü olan örtüyü değil mi?

Muhatap yine aynı. Asırlardır süregelen ~~bağnaz ruh. Fitri~~ güzellikleri yok etmeyi, şehvi arzularını öne çıkarmayı hedef edinen ruhsuz insanlar. İnsan hakları perdesi arkasına gizlenen despot...

Nüans farkına rağmen bugün boyunları bükük

şekilde eylemlerini sürdüren bacılarımız o, sahabi kadının anlayışını, imanını ve mücadelesini temsil etmiyorlar mı?

Durum bu boyutlara ulaşmışken;

İslama mensub olduğunu, hidayet yoluna kavuştuğunu ve ilahi mükafatı hakettiğini düşünen insanımızın içi hiç titremiyor mu?

Bacısının çektiği bu çile ona 1400 yıl öncesindeki gibi derin manalı bir mesaj sunmuyor mu?

Hız. Sümeyye peygamber kontrolündeki mümine bir kadındı. İnanç esaslarında olduğu gibi eylem metodunda da Resulü Ekrem'in direktiflerini esas kabul ederdi. Bu nedenle o, faziletli mücadele sine ek olarak bir özellik daha taşımaktaydı. Asırlar boyu sürececek Hak-Batıl mücadelesinde konumundaki insanlara model olma özelliği...

Hız. Sümeyye şartların şiddetine ve kuvvetinin hiçliğine rağmen imanını korumak için ezelde verdiği sözlere sadık kalabilmek uğrunda canına kadar herşeyini feda etmişti.

O, bazı esasları korumak şartıyla ~~tağutlarla~~ uzlaşmayı denememişti. O, tağutlardan merhamet dilememiş, tağutların kendisine lutfedeceği bir hak için onlara boyun eğmemiştir.

O, her türlü ortamda, müslümanın dininin gereği olarak yapabileceği bir jestin olduğunu biliyordu.

Her ~~halükarda~~ İslamın hayatında ~~tebarüz~~ edecek bir enerjisinin olduğuna inanıyordu.

O, imandan sonra İslamın sembolü olarak yaşadı.

O, herşeyi yaşamı için araç edinenlerden değil-

di. O, hayatı dahil her şeyi yegane amacı olan rızayı Bâri için araç edinmişti.

Ya bu gün?

Önce her şeyimizi yitirerek adım adım battık. Gömülürken yok olan ruhumuzu unutup can derdine düştük. Çırpındıkça battık. Sonunda en dibe indik. Aşağıların aşağısına...

Sonra Allah'ın lûtfu bize bir imkan daha tanıdı. Hayata, insancasına, müslümancasına bir hayata dönüş yoluna sevketti. Ta aşağıda ayağımızı dibe vurarak yukarı doğru atıldık. Diriliş yoluna düştük. Bizi insanlığın bahçesine sokmayan kapı köpekleriyle boğuştuk.

Nihayet su yüzüne yaklaştık.

Belki Allah'ın takdiri, belki olayların zorunlu olarak bu sonucu doğurmasıyla biz henüz aktif aleme geçmezden önce aktifliğe atılan bacılarımızın sesi yükseldi.

Onlar gömüldükleri bataklıktan başlarını çıkartmış mücadeleye başlamışlardı.

Fakat bu sesler, çamur içinde bozulmuş, peygamberi terbiyeyle kontrol edilmemiş olduklarından biraz bozuk çıkıyorlardı.

Hız. Sümeyye gibi pervasızca meydan okuyamıyor, ulvi ahiret hayatını, süflüce sürmekte olan dünyaya tercih edemiyorlardı.

Tabii bu, uyanışın ilk aşaması olması nedeniyle normal sayılabilirdi. Hiç olmazsa geçici bir süre için. Harekata tecrübe kazanıp idrakler aydınlanıncaya kadar.

İşte nüans farkı bu.

Fakat bu fark bacılarımızın faziletlerinden bir şey eksiltmiyor.

Samimi olmaları nedeniyle...

Mücadelenin henüz ilk aşamasında oldukları için...

Herkes susarken hakkı haykırıyor olmanın üstünlüğüne sahip oldukları için...

ALLAH (C.C.) BİZDEN NE İSTER?

Bazı hükümdarlar çevrelerindeki beceriksiz elemanları bozuk para gibi harcarlarmış. Bazıları da savaşlarda yenileni...

Değerli hükümdarlar, samimi, sadık insanları gözetirlermiş. Fakat, üstüste yenilir, üstüste potlar kırarsa defteri dürülmüş: Samimi olmasına rağmen.

Bazı müminler bizim ilahımızı, dünyada örneklerini gördükleri bu hükümdarlara benzetiyorlar...

Bu büyük yanılmanın farkında mısınız acaba?..

Yaratıcımız, Rabbimiz ve yegane yardımcımız olan olan Allah bizden ne istiyor acaba?

Hiç yoktan varedildik. Üstün özelliklerle donatıldık. Rabbimizin huzurunda her halükarda O'nun Rabliğini hatırlayacağımıza söz verdik. Sonra belirli bir süre imtahan olunmak için dünyaya yollandık.

Dünya hayatında önümüzde iki alternatif belirli:

İlki sözümüzde durup, fıtratımızın gereği ilahî metoda bağlanmak ikincisi ise bu metodu unutup

kendi aklımızla veya akıllı kabul ettiklerimizin akıllarıyla yeni bir metod aramaktır.

Şimdi tekrar düşünelim:

Acaba Hz. Allah bizden ne istiyor?

— Becerikli olmamızı mı?

— Zengin olmamızı mı?

— Zafer kazanmamızı mı?

— Yoksa, dünya hakimiyyeti kurmamızı mı?

Hayır.

Belki Allahu Teala'nın bizden istediği şey emre tam uyduğumuzda bütün bu sonuçları doğurabiliyor. Ama Hz. Allah'ın bizden ilk istediği şey katiyetle bu değil.

Evet, yanlış anlamadınız, bunun için değil. Sadece kulluk etmeniz için.

O'nun adını yüceltmek ve O'nun dinini yaymak ise önümüzdeki hedeflerden bir hedef.

Bize koşturmak emredilmiş. Varmak şart koşulmamış .

Bazı müslümanlar, daha doğrusu müslümanların çoğu içinde bulundukları ortamın kötü şartlarından ümitsizliğe düşerek mücadele azimlerini kaybediyorlar.

Bir işi planlarken, onu, Allah'ın rızasına uygunluğu noktasından irdilemeden önce, başarı şansına göre değerlendiriyorlar.

Bu tür bir mücadele bize zafer getirebilir mi? Amaçlarımıza ulaştırır mı?

Bazen, amaçlarına ulaşmak uğrunda İslam dışı yolları da benimseyebiliyorlar.

Bizim ilahımızı, yeryüzü padişahlarıyla, bizim davamızın beşeri davalarla karıştırıyorlar kalıba...

Asla!... Allah onların zannettiklerin çok uzaktır.

Allah'ın rızasına ermesi için bir müminin samiyetle inanması gayretle çalışması ve nefsine kapılmaması yeterlidir.

O bu uğurda ölebilir de... Halkın hor göreceği bir şekilde perişan olabilir de... Veya tüm mücadelesine rağmen mücadele etmeyenlerin ulaştığı başarıya ancak ulaşmış olabilir.

Bunların hiç birisi ölçü değildir. Allahu Teala'nın nazarında başarı geçer akçe olamaz.

O'nun nazarında ancak samimi imam ve salih amelin bir değeri olabilir.

O halde!...

İslam davasına bütün varlığını feda ettikten sonra...

Yenilen,

Başaramıyan ve...

Halkın, aydınların, devlet adamlarının hakaretine maruz kalan,

bacılarım...

kardeşlerim...

ağabeylerim...

Üzülmesinler...

«Gevşemeyiniz, üzülmeyiniz... Şayet inanıyorsanız en üstün olanlar sizlersiniz...»

ŞİKAYETİMİZ KİMDEN

Müslümanların pekçoğu bu ülkede kendilerine yapılan haksızlıklardan şikayet ediyorlar.

Biz bütün bunlara reva mıyız diyorlar.

Şu ecdad vatanında, kızlarımıza ve evlatlarımıza çektirilen bu sıkıntılar fazla değil mi diyorlar.

Bazen, müslümanlar hükümetin kendilerine biraz daha fazla imkan vereceği fısıltılarını ümitle yayıyorlar.

Bazen ise şu zalim, koyu bir İslam düşmanıymış, aman başımıza geçmesin. Allah göstermesin diye telaşa düşüyorlar.

Başörtüsü mücadelesindeki bacılarımız mümkün gözüken şikayet yollarını deniyorlar.

Haklarını almak için müracaat ettikleri en yüksek mahkemeden haksızlıklarına hükm edilmiş olarak dönüyorlar.

Kendisinden anlayış bekliyerek yardımını istedikleri yetkili, bu yardımı vermeyi aklının ucundan bile geçirmiyor. Ama her seferinde onları vazgeçirebilmek için fetvalar veriyor. Morallerini bozmak için dalga geçiyor.

Seslerini yükseltmek için açlık grevine gidiyor-

lar. Fakat kendilerini kendilerinden başka kimse duymuyor. Sesleri çok sesli orkestranın yoğun gürültüsü arasında kaybolup gidiyor.

Eylemleri ise yavaş yavaş zaman aşımına uğrayarak gücünü yitiriyor.

Bu kadar büyük gayretler hiç bir sonuç vermiyor.

Neden acaba?

Durup düşünmek gerek bir nebze:

Acaba hakkımızı alamamızın ve sesimizi duyuramamamızın nedeni ne?

Üç beş sosyalist gencin fısıltısı kamu oyunu ayağa kaldırırken neden bizi kimsecikler duymuyor?

Bu ülke, bizimle aynı inancı paylaşmayan hristiyan, yahudi ve ateistlerle mi dolu? Yoksa daha mı beter?

Onları bizden farklı kılan şey nedir?

Bütün bu zor soruları tek bir söz cevaplandırıyor:

Yardım istediğimiz insanlar bugünkü konumlarına daha önce bizi, bizi değilse de bizim temsil ettiğimiz inancı alaşağı ederek gelmişlerdi.

Bizim onlardan hak istememiz, başörtümüze hürriyet vermelerini istememiz bize ne kadar masumane geliyorsa onlara da o kadar korkunç bir istek olarak görüküyor.

Samimiyetle hakların teslimi ancak aynı inancı paylaşan taraflar arasında olabilir.

Bir taraf, başörtüsünü devletin temeline yerleştiren bir dinamit olarak görüyorsa, öteki tarafın bunu tabii bir hak olarak görüp muhatapının mahkemelerine başvurarak, onun koyduğu kanunlarla elde etmeye çalışması mümkün değildir.

İnsaf ve yardım ancak dostlardan istenebilir.

Birinin varlığı, diğerinin yokluğunu gerektiren iki şeyden birisinin diğerine hoşgörölü davranmasını istemek anlayışsızlık olur.

Bu gün biz ne yapıyoruz?

Yardımlı kimden diliyoruz?

İnancılara hürriyet verdiğini iddia eden bir sistemde bu inancımızdır, ona dokunmayın diye yalvarıyoruz.

Bu durumda hem kendimiz mantıksız bir konuma düşüyor hem de muhatabımızı mantıksızlığa çağırıyoruz.

Bu durumda insanlardan birisi kalkıp da bize dese ki, madem ki inancınızın bunu gerektirdiğini söylüyorsunuz. Demek ki inancınız var. Pekala sizin inancınız bunun yanında, şunu, şunu ve şunu da emretmiyor mu dese korkuyor, etrafımıza bakıyor ve ona aman sus, duymasınlar diyoruz.

Bunu duyunca muhatablarımızın bize merhamet etmeye hazırlanmışken vazgeçeceklerini zannediyoruz.

Ne kadar da safız.

Halbuki muhatabımız, bizim dinimizin bu emirlerini bizden çok daha iyi biliyor. Bu emirlere uymamız halinde başına gelebilecekleri de seziyor. Bunun için bütün gayretini sarfederek bizi o sistemden uzaklaşmaya, hatta bizi o sistemi öngören İlah'ın lanetleyeceği mücadele tekniklerine itmeye çalışıyor.

Biz yeryüzünde zayıflamış bir topluluğuz.

Yardımlına sığınabileceğimiz yalnızca Allah'ımız var.

Günde en az kırk kez,

«— Ey alemlerin Rabbi olan ilahımız:

Övgüye lâyık olan sensin.

Herşeyin sahibi sensin.

Ancak sana boyun eğer,

Ancak senden yardım dileriz.

Bizi dosdoğru yola ilet.

Nimet verdiklerinin yoluna,

Gazabı haketmişlerin ve sapıtmışların yoluna
değil.» diye O'na sesleniyoruz.

Yardıma yalnızca O'ndan dileyebileceğimizi
söylemişken pratik hayatımızda bu sözümüzü unu-
tup başkalarına el açıyoruz.

Bu saçma tavrımızla hem Rabbimizden uzak-
laşıyor hem de hakimler nazarında etkinliğimizi
yitiriyoruz.

Yegane sığınağımızı da kaybettiğimizi görün-
ce artık korkmadan, çekinmeden bize baskı yapabi-
liyorlar.

Ağlamamız, sızlamamız bize fayda vermiyor.
Zaten fayda vermesine imkan yok.

Anladık mı şimdi, neden bize acınılmadığını...

Biz, Hz. Musa'nın kendilerinden illallah dediği
İsrailoğulları gibi iki yüzlü bir ümmetiz.

Bir yandan, «Ancak sana kulluk ederiz.» diyor,
öte yandan da yaldızlı övgülerle bezenmiş çağdaş
buzağuları önümüze alarak onlara tapınıyoruz.

Biz, davayı tersinden anlıyan bir kavim olarak
gazabı çoktan haketmişken nasıl oluyor da şu hak-
sızlıklardan yakınıyoruz?

Sonra, kime şikayet ediyoruz?

Madur ve mazlum gözükmeye çalışırken yalva-
rıp yakarırken acaba umduğumuzun tam aksine ye-
ni darbeler ve lanetler mi hak ediyoruz?

Hiç bir şey yapmadan önce durup düşünelim:

Bu arz kimin? Bu yer, bu gök ve bu ikisinin arasındakiler...

Buna karşılık kabüllendiğimiz bu oyunun kurallarını koyanlar kimler?

Ya biz?

Hangi taraftanız?

MÜCADELENİN PEYGAMBERCESİ

Resûlullah, İslami tebliğin ilk dönemlerinde oldukça farklı bir yol izlemişti.

Bu metod kısa görüşlü bir irdelemeye tabi tutulduğunda çok başka görülmekteydi.

Peygamber kısa vadede sonuç verecek alanlara hiç mi hiç yatırım yapmamıştı.

Buna karşın, uzun devrede davasının eriyip gitmesi tehlikesine rağmen lğneyle kuyu kazmayı tercih etmişti.

Kafirlerin önemsemedikleri, alaya aldıkları ve sonra şiddet kullanarak yok edeceklerini sandıkları İslam bu metoduyla dehşetli bir güç olarak ortaya çıkmıştı.

Hız. Peygamber devrinde, Mekkeli müşrikler, yahudiler ve bütün Arap dünyasını şaşkına çeviren bu olağanüstü gelişme daha sonra aynı hızla büyüyerek dünyanın iki süper gücünü de aynı akıbet'e düşürmüştü.

İşte müslümanları zirveye çıkaran bu metod, peygamber metoduydu.

Bu mücadele peygamberane bir mücadeleydi. Vahyin eşlik ettiği örnek bir mücadele...

Hız. Peygamberin davetinin en bariz özelliği hiç şüphesiz tavizsizliği idi.

O, meşhur insanların, nüfuz sahiblerinin ve kabile reislerinin İslama girmeleri basit tavizlerle mümkün olabileceken bunu şiddetle reddetmişti.

O, toplumdan tamamen tecrid edilmeyi göze almış fakat müşriklerin şartlı olarak iman etmelerine razı olmamıştı.

O, fakir ve zayıf müminlerle yalnız kalmayı kabullenmiş fakat, hiç olmazsa kendileri geldiğinde fakirleri yanından uzaklaştırmasını isteyen Mekke kodamanlarını reddetmişti.

O, yıllarca sürebilecek bir kuşatmanın zahmetine katlanmaya razı olmuş, fakat çetin Taif kalesi si ahhalisinin basit bir kaç şartla teslim olmalarını kabullenmemişti.

O, kendisine zorlu bir muhalefet yapacağını bilmekle birlikte, büyük reislerden hiç birisine bir köleden daha ileri hak tanımamıştı.

O, koskoca bir İrani yola getirme fırsatını kaçırma ihtimali olmasına rağmen tavizlerden hiç birisine yanaşmayıp, dünyanın üçte birine söz geçiren koca kışrının ismini Allah'ın ve Resulünün ismiden öne almamıştı.

O, hiç bir şekilde dini esaslardan taviz vermemişti.

O, şimdilik diyerek, ileri vadede geri almak üzere İslamın bazı esaslarını feda etmemişti.

O, ehveni şerdir diyerek gücünden destek almak için kafirlerden hiç birine boyun eğmemişti.

O, hiç bir zaman Allah'dan başka bir kimseden yardım beklememişti.

O'nun nazarında İslamın vazgeçilebilecek hiç

bir esası yoktu. Fakat müslümanın hayatı boyunca İslam için feda edebileceği pek çok şeyi vardı.

O'nun vefatına dek uyguladığı metod bize şu mesajı veriyordu:

Zafer, taviz vermekle kazanılmaz, bilakis fedakarlıklarla elde edilir.

Zafer, tağutlardan yardım dilemekle değil, onları Allah'ın iradesine boyun eğmeye zorlamakla elde edilir.

Ve yine zafer, pasif temennilerle değil, aktif mücadelelerle elde edilir.

Peki o halde bizim şu anki mücadelemizin boyutları nedir?

Peygamber metoduyla ne derece uyuyor?

Başarı yolunda kaç adım attık?

İleri mi gidiyoruz, yerimizde mi sayıyoruz yoksa geri mi?

Bütün bu hezimetlerin sebebi ne?...

Yazıklar olsun bize ki biz, Rabbimiz olan Allah'ın gösterdiği yolu bırakıp, düşmanımız olan tağutların yolunu tercih ettik.

Bilemedik ki onların bize çizdikleri yol, çıkışı olmayan, her dönüşte ancak aynı noktaya gelebildiğimiz neticesiz bir dairedir.

Bilemedik ki bu döngü kısır bir döngüdür.

Onların düzenine alet olurken akıllılık yaptığımızı sandık.

Düşmanın tuzağındaki yeme el uzatırken, düşmanın silahıyla silahlandığımızı sandık...

Biz bugün neden korkağız?

Devletin en meşru yol olarak gördüğü demokratik mücadeleye bile neden sonraları büyük tereddütler arasında başladık.

İnançsızlar, dinsizler kanunlarla diledikleri gibi oynayıp kanun boşluklarından akıl almıyacak derecede faydalanarak rahatça kanunları ihlal ederken biz müslümanlar, yasak olmayan konularda bile kanunun korkusunu içimizden atamamışız.

Yasak olmayan şeyleri saflığımız, korkumuz ve bizi gözetim altında tutan görevlilerin gözaçıklıkları bize yasak kılmış...

Teoride vatandaşı sayıldığımız ve her türlü vatandaşlık haklarına sahip olduğumuz bu ülkede hayaletler halinde yaşar olmuştuk.

Hakkımızı savunması gereken kanunlar bize öcü gibi korkunç ve yanaşılmaz gösterilmiş.

Velhasıl biz müslümanlar dayak oğlanı olmuştuk bu çiftliğin. Dünkü sefil, gayri müslimlerin kahyalığını üstlendikleri bu çiftliğin...

Amerikalı zencileri yeniden kişiliklerini kazanmaya ve beyaz adama karşı direnişe davet eden siyah davetçi, Bilali müslüman Malcolm-X kendisinin

den beyaz adama kıyam etmenin gerekliliğini düşünce şaşkına dönen ve ürkek ürkek çevresine bakan zenci topluluğuna şöyle haykırıyordu:

«—Atın şu korkaklığı üstünüzden...

Korkaklık sizin ruhunuza sınımış.

Beyaz adam bu korkuyu sizin dimağınıza yerleştirmiş...

Köle olarak getirilen annelerinizi itaat altına almak için gözlerinin önünde babalarınızı kırbaçlarla öldürdüler.

O zaman sizler annelerinizin rahmindeydiniz.

Bu canavarca cinayetler annenizin dimağına korkuyu bir daha çıkmamacasına yerleştirdi.

Sonra bu korku annenizden size tevarüsen geçti.

Beyaz insanı, dilediğini öldüren, dilediğini yaşatan bir ilah gibi gördünüz.

Onların da sizin gibi bir insan olduğunu unutunuz. Ona korkuyla karışık derin bir saygı duyar oldunuz.

Haydi, atın bu korkuları artık içinizden. Beyaz insanın da sizin gibi bir insan olduğunu anlayın.»

Ben de size aynı şekilde haykırıyorum:

— Ey müslümanlar, atın şu korkuyu içinizden. Silin dimağınıza yerleşen ürkeklik hissini...

Biliyorum, gazi atalarınızı sakallarından, yaşlı ninelerinizi saçlarından sürükleyerek götürdüler... Veya susturdular bir daha konuşmamacasına...

Sonra Kur'ân okutan hocalarınızı köylerde basıp basıp götürdüler. Ellerinizdeki elifbâ'ları yerlere savurdular.

Zaman geçti...

O gün babalarınız, ninelerinizin kursağındaydılar.

Doğan babalarınız dinin aslından, mühim boyutlarından haberdar olamadılar.

Kalplerinde süngülenen kitaba karşı korkuyla karışık bir sevgi, dimağlarında da devlete karşı sillinmesi mümkün olmayan bir korku kaldı.

Sonra bu korku size geçti.

Babalarınızdan diğer şeylerle birlikte bu korkuyu da devraldınız.

Bu gün yavaş yavaş İslamdan haberdar olmaya başlıyorsunuz. Ondan bir esas buldunuz mu hazinelere kavuşmuş gibi sevinip bağrınıza basıyorsunuz. Fakat içinize yerleşen bu irsi korku sizi tereddütlere sevk ediyor.

Devletin size verdiği hakları bu korku nedeniyle savunamıyorsunuz.

Kanunların insan yapısı, devletin insanların birleşmesinden oluşma olduğuna inanamıyorsunuz.

Tabiatıyla İslamın size gösterdiği hedefler kafağının ötesindeymişcesine imkansız geliyor size...

Allah'ın yardımının size ulaşabileceğini aklınız almıyor. Dünyayı kuşatan süper güçler neredeyse dünyanın ve diğer alemlerin yegane maliki olan Allah'tan da güçlü görünüyor sizlere...

Sizi yargılayan bu kanunlar sizin gibi insanlar tarafından yapılmış...

Biraz daha cesur olun kanunlar karşısında. Titremeyin, ürpermeyin.

Unutmayın ki, insanları kanunlar değil, kanunları insanlar yaparlar.

DEMOKRASİ NEDİR? HIÇ DÜŞÜNDÜNÜZ MÜ?

Ben demokrasi denilince çocukluğumda, teori-
de olduğu gibi kararların toplumun tamamını razı
ve mutlu edecek şekilde çıktığı bir sistem olarak ta-
hayyül ederdim.

İdeologları da; toplumun tamamının katılımı-
yla yürütülen bir idare, yine toplumun çoğunluğu-
nun istekleri doğrultusunda alınmış kararlar ola-
rak nitelendiriyorlar demokrasiyi...

Ölçünün insan olduğu ve her şeyin en iyisini
insanların bulabileceğine inanan toplumlar için bu
tip bir idare gerçekten de çekici gözükebiliyor.

Her şeyin üstünde, hayatın tüm saflarında
yetkili bir ilahın varlığına inanan toplumlarda ise
bu kuram teorideki mantık bütünlüğünü kaybedi-
yor. İradenin tercih kabiliyyet ve yetkisi ise daha
değişik boyutlarda yargı ve idare sahnelerine çıkı-
yor.

İnsanı, gerçeği bulabilen yegane ölçü olarak
kabülленerek demokrasiyle idare edilen ülkelerde
ilk planda ülkenin % 49'u, parçalanmalar halinde
ise daha da fazlası alınan kararlardan memnun
olmayabiliyorlar.

Tabii bu manzara, demokrasinin her derde deva yegane bir ilaç görünümünü sürdürmesini engelliyor.

Yine çağdaş ilmin ve felsefi ekollerin gerçeği bulmada salt akli artık çok çok yetersiz görmeye başlamalarını bu sistemin güvenilirliğini yok ediyor.

Teorideki bu tip ve daha başka bir çok aksaklık ve mantıksızlığın varlığını öğrenecek fikri yetersizliğe ulaşmadan önce demokrasinin pratik aksaklarıyla karşılaşmak zorunda kalmıştım.

İlkokullarda yürütülen politika çocukların kafa ve kalplerinde kayıtsız, şartsız ve muhakemesiz bir demokrasi inancı yerleştirilmesi ve her öğrencinin samimi bir demokrasi mümini olarak mezun olması yolundaydı.

O günlerde bize demokrasi, tenkidi yobazlık sayılan bir tabu olarak gösterildi.

Biz yirmiüç nisanlarda okuduğumuz şirirlerde zorba padişahlığın (!) kalktığını coşkuyla haykırırken astığı astık kestiği kestik, uyarı, tenkid ve öneri kabul etmez, yerine halk iradesinin bir başka sistemi getirmesine asla tahammül edemez, tahta kaydı hayat şartıyla kurulmuş yeni bir diktatörün doğduğundan habersizdik.

Demokrasiyi savunurken, onun gerçeği bulmanın yegane aracı olan insan aklını esas aldığını söyleyen demokratikler, pratikte demokrasinin aynı akıl tarafından tenkidine ve yeni alternatifler getirilmesine tahammül edemiyorlardı.

Yine özellikle ülkemiz gibi demokrasiyi ağabeylerinden ödünç alan üçüncü dünya ülkelerinde halk iradesi olarak nitelenen bu sistem halka katıyyet-

le uzanamıyor, millet vekillerinin halk tarafından seçilmesine rağmen halk iradesini hiçe sayan, bir milletvekili yönetimi sözkonusu olabiliyor.

Milletvekilleri seçimden sonra tamamen halktan kopuyor, guruplarının, partilerinin veya menfaatlarının sözcüsü durumuna düşüyorlar.

Yine yeto sistemiyle halk iradesi hiçe sayılıp şahsi veya ideolojik başka bir irade gündeme giriyor. Böylece demokrasi ana dayanağını kaybediyor. Kendi vekillerini seçmesi gereken halk seçilmiş vekiller arasında tercih yapmak zorunda bırakılıyor; Ölümlerden ölüm beğen dercesine...

Azınlıkların halî ise daha bir perişan oluyor. Anayasanın genel anlamda bağışladığı haklar hükümetlerin elinde yontula yontula kışa çevriliyor. Kodamanların arzusu uğruna azınlıkların, hele hele dıştan desteksiz, kendi vatanında garip, inançlı müslümanların verilmiş hakları zorbalıkla geri alınıyor.

Demokrasinin ilke kabul edildiği bir ülkede üç beş kişinin kıpırdanmasıyla ortalık allak bullak olurken, yüzbinlere varan imzalara rağmen hiç kimse dönüp de mağdur başörtülü kızların dertlerini dinlemeye zahmet etmiyor.

Polisler adına direniş demeye bin şahid isteyecek masum ve suskun eylemcilerin morallerini bozmak ve ürkütmek için zaman zaman coplara sarılıyor.

Demokrasinin copları, en tabii hakları ellerinden alındığı için açlık grevine başlayan bacılarımızın sırtlarında şaklıyor.

Okul bahçesinde grev yapmaya bırakılmadıkları gibi parklardan bile kovuluyorlar.

Bu ne biçim demokrasi veya bu demokrasi denilen şey ne menem bir şey?

Türkiye'de belki demokrasi var. Fakat bu sadece öz evlatlarına uygulanıyor. Her alana başını uzatan bir din ise onları rahatsız ediyor. Böyle bir dinin mensuplarına müsamaha göstererek cesaret vermek istemiyorlar.

Neden acaba?

Neden, teorisinde müslümanlar için az da olsa bir takım avantajlar taşıyan demokrasi pratikte tam aksine icraatlara girişerek onları silkeliyor?

Bunun için demokrasinin tarihi kökenlerine inmemiz gerekecek:

Demokrasi ne zaman, hangi toplumlarda ne amaçla türedi?

Zamanla nasıl gelişti?

Çıkış amacıyla meydana getirdiği sonuçların mutabıklığı ne derecedeydi?

Ülkemize ne amaçla nakledildi?

Ahındı mı, zorla verildi mi?

Geldiği yerlerdeki ortam şartlarıyla bizdeki şartlar aynı mıydı?

Bize gelen demokrasi ne tür değişimlere uğradı?

Şimdi biz onun nesinden şikayetçiyiz?

Konumuzla ilgisinin dolaylı yönlerden olması nedeniyle demokrasiye değinimizin yüzeysel oluşu umarım yanlış anlaşılmaya meydan vermez.

Bilindiği gibi eski Avrupada devlet denilince kitlelerin onayına mazhar olmuş, toplumun saadetini amaç edinen bir devletten bahsetmek mümkün değildir.

Avrupa devletleri güç merkezlerinin çeşitli şekilde dengeler kurarak, sürü kabul edilen halk ta-

bakalarını bağlamaları, sömürmeleri ve diledikleri yöne sürmelerinden ibarettir.

Avrupada her zaman için hakim bir sınıf vardır. Bu, bazen silahşörler, bazen asiller, bazen de din adamları olmuştur.

Halk ise genellikle esir durumundadır. Kanunlar konulurken halkın menfaati değil, devletin ve güç sahiplerinin menfaatlarının korunması göz önünde bulundurulmuştur.

Avrupa 19. asra böyle bir ortamda ayak basmıştır.

Zamanla kaçınılmaz olarak insan ıdrakinin uyanması sonucu, bu çağda halk tabakaları arasında süregelmekte olan bu düzene itirazlar başlamıştır.

Kalabalık halk kitleleri yeni bir arayışa geçerken esasında, «Romeyı yakın!» dediğinde önüne hiç bir gücün çıkamadığı, sözünün tartışılmasına asla müsaade edilmeyen Neron'un temsil ettiği hakim sınıfa bir ölçü koymak ve tarih boyunca süregelen ferdi-keyfi felaketlerden bir nebze olsun kurtulma amacını gütmekteydiler.

Görüldüğü gibi Avrupa da demokrasiyi doğuran şey hakim tabakayla tebaanın birbirine olan güvensizliği ve karşılıklı ilişkilerinde kuvvetten başka bir ölçünün olmayışydı.

Hilafet ve şura sisteminin varlığı nedeniyle -çoktan yara almasına rağmen- aynı tarihlerde demokratik düşünceler İslam toplumunda bu denli yayılma ortamı bulamamıştı. Çünkü müslüman ülkelerde halkın hakları, Avrupada olduğu oranda katiyyetle çiğnenemiyor, çiğnemeye kalkışanların zorba olduğuna inanılıyordu. Fıtrat nizamı olan İslamın öngördüğü ve Resulü Ekrem'in örnek uy-

gulamasını sergilediği bu idarî sistemin en fazla dejenere olmuş hali bile bu arayışa ihtiyaç bırakmıyacak kadar üstünlüklere sahipti.

İnsanların birbirine güvensizliği sonucu doğan demokrasinin yıldız sözcüğü olan, «İnsanların kendi kendilerini idare etmesi» aslında güçlü fertlerin toplumun tümü hakkında karar alma yetkilerini kaldırılması anlamını taşıyordu.

Bu gelişmeler sonucu Avrupadaki krallıklar teker teker yıkılarak veya yetkiden feragatta bulunarak yerlerini demokratik idare tarzlarına bıraktılar.

Şüphesiz genel anlamda, insanlık için tek bir ferdin veya sınıfı iradesinin esiri olmaktansa belli ölçülerde de olsa kendi iradesine serbesti verilmesi daha memnuniyet vericiydi.

Fakat bu insanlık için çözüm olabilecek miydi?

Hakimiyyet, kemiyet olarak el değiştiriyor fakat keyfiyet olarak aynı yerde kalıyor, aynı sakin-caları beraberinde taşıyordu.

Yine, rehbersiz insan akli her şeyin kaynağı sayılıyordu.

Akla sonsuz hürriyet verilmesi sonucu daha garip bir manzara ortaya çıktı Avrupada...

Daha önce fertlerin aldığı saçma kararları bu sefer topluluklar almaya başladılar.

Daha önce suçlu, başka iradelere söz hakkı tanımayan hakim şahsın iradesi iken bu sefer daha başka unsurlara söz hakkı tanımayan insan akli oldu.

Bu sonuç Avrupa için son derece doğaldı. Çünkü başka bir alternatifi yoktu Avrupalının.

Aklına rehber yapacağı güvenilir bir dine sahip değildi.

Önceki nesiller ve ruhban sınıfı bu dini bir daha belini doğrultamayacak biçimde ezmişlerdi.

Çözumsuzlükler içinde kıvranan Avrupaya bu çözüm bir cankurtaran simidi gibi geldi. Avrupa'nın yegane meşgalesi artık bu çözümü daha da kullanışlı hale getirmek için uğraşmak oldu.

Bize geçişi nasıl oldu?

Acaba, demokrasi gibi ideal (!) bir çözüm bulan Avrupalılar insanlık gayretiyle koşup bizi de haberdar mı ettiler?

O günlerde İslam dünyasıyla Avrupa arasındaki çekişme sürmekteydi.

İslam dünyası, azmini yitirmiş, yıllar yılı sahip çıktığı zirveden düşmeye başlamıştı. Avrupa ise uzun süre karanlıklar içinde çırpınıp durduktan sonra, edindiği tecrübelerle silkinmiş, atılışa geçmişti.

Bu arada iki dünya arasındaki mücadele de bütün şiddetiyle devam etmekteydi.

Savaşlarda önceleri hep galibiyet alan İslam dünyası daha sonraları mağlubiyetler de almaya başlamış, fakat her şeye rağmen bütünlüğünü koruyabilmişti.

İslam dünyasını dize getirmek için giriştiği savaşların faturasını pek ağır gelmeye başlayınca Avrupa başka çözüm yolları aramaya başladı. Sonuca emin adımlarla daha garantili bir şekilde varmanın yollarını araştırmaya koyuldu.

Neden sonra müslümanları yenilmez yapan gücün, yaşarken de, ölürlen de öldükten sonra da yanlarında bulunacak bir Rabb'e inanmaları, hayatlarını ve dünyevi menfaatlarını O Rabbin rızası-

na layık olabilmek için kolaylıkla feda edebilme-leri ve hiç bir zaman doğruluğundan şüpheyeye düşmedikleri bir hayat nizamlarının varlığına güvenmeleri olduğunu gördüler.

Böyle bir millete karşı ölümden son derece korkan ve yegane amacı menfaat sağlamak olan materyalist kafalı bir orduyu sürmek son derece mantıksız olacaktı.

Bu millete karşı mücadelede başarılı olmanın yegane yolu onlara destek sağlayan inançlarını yıkmak ve nizamlarına olan güvenlerini sarsmaktır.

Bu esnada, zaten kendine olan güvenini iyice yitirmiş olan müslümanlara zamanla oldukça geliştirdikleri kendi sistemlerini empoze etmenin kendilerini çözüme ulaştıracağını gördüler.

Böylece müslümanların kendi kasalarındaki hazineyle olan ilgileri kesilecek, onların kendi sistemlerine olan güvenleri söndürülecek ve İslam dünyası kendisine akli hocası durumuna geçen batıya uşak olmayı kabüllenecekti.

Bunun için, öncelikle İslamdan uzak, sorumluluk duygusu olmayan aydın müsveddeleri icad edildi.

Bu zatlar, Avrupalının beleş tellallığını üstlendiler, İslam dünyasının acıklı durumunu da ideal bir koz olarak kullandılar.

Öyle bir an geldi ki İslam dünyasının yıkılışının gerçek nedeninin İslami kişiliklerini kaybetmelerinden kaynaklandığı unutuldu.

Gerekli ortam oluşunca, Avrupalının demokrasi isimli yırtık bohçasını devraldık.

Böylelikle Avrupalılar gibi biz de rayından çıkmış, süratle giden trene binmiş olduk.

Fakat bizim sorunlarımız bu kadarla da kalmadı.

Avrupa'da meydana gelen demokrasi doğduğu ortamda rakipsizdi. Ona altarnetif olacak herhangi bir sistem yoktu.

İslam ülkelerinde ise, yıllar yılı uygulanmış, huzur dağıtmış, fakat insan iradesinin zayıflaması sonucu dejenere olmuş, unutulmuş bir sistemin üzerine gelmişti.

Bu sistem bugün gündemden çekilmiş olsa da yarın kaçınılmaz olarak hatırlanacaktı.

Müslümanlar var oldukça, Kur'an ve sünnet gibi teşri kaynakları olanca sağlamlığıyla dimdik ayakta durdukça ve tarih ilmi geçmişteki uygulamaları müslümanlara nakletmeye devam ettikçe kafalarda yeni yeni soru işaretleri doğacak, insanlar tabi olarak her derde deva, şaşmaz yanılmaz, demokrasilerinden şüpheyi düşeceklerdi.

Nitekim böyle de oldu.

Bu durumda demokrasi ne yapacaktı?

Teorisi icabı, insanların fikir hürriyetlerine karışmayacak, onların yeni altarnetifler ileri sürmelerini yasaklamıyacak ve onların iradelerini serbest bırakarak idari sistemlerini seçmelerine boyun mu eğecekti.

Bu uygulama hiç şüphesiz demokrasinin sonu olacaktı.

Hayırlı... Yerini alabilecek altarnetiflerin bulunduğu müslüman bir ülkede demokrasi kendisinin sanık sandalyesine oturtulmasına asla rıza gösteremezdi.

Daha doğrusu, bizi demokrasi silahıyla alt eden-emperyalistler aynı silahı bizim de kullanarak saldırılarını geri püskürtüp hemen ardından

bir daha yenilmeyecek şekilde kendi öz silahlarımızla silahlanmamıza müsaade edemezlerdi.

Bunun sonucu olarak, halkı müslüman olan ülkelerde demokrasi, pratikte, teorisindeki bazı toleranslarından vazgeçmek zorunda kaldı.

Müslümanlar sürekli yeni altarnetifler ileri sürüp, itirazlarını yükseltmeselerdi, demokrasi Avrupa ülkelerindeki gibi kavgasız, gürültüsüz, tatlı tatlı işleyip gidecekti.

Fakat, müslümanlar rahat durmuyorlardı. Daha doğrusu inandıkları din onlara rahat durmalarını emrediyordu.

Demokrasi tereddütler içinde kalmıştı.

Bu gün demokrasinin icabı diyerek fikri hürriyet ve ibadet serbestisi isteyen müslümanlar, yarın hiç durmaz, demokrasinin icabı, demokrasinin tartışılabilmesidir diyerek problem çıkarabilirlerdi.

Önce, tesettür dini bir zorunluluktur, uymak zorundayız, demokrasi bize bu hakkı vermelidir diyen kızlar yarın, başörtüsünün propoğandasını yapmaya başlayabilir, ardından inandığını iddia edenlerin inançlarını yaşamalarının zorunlu hale gelmesini isteyebilirlerdi.

Sonuç daha başka şeyler doğurabilirdi.

O halde demokrasi, varlığını koruyabilmek için bir taraftan fikir hürriyetini serbest bıraktığını ilan ederken, öte yandan inanan insanların iradelerine kelepçe vurmalı, onları sürekli takib ettirmeli, yıldırmalı ve susturmalıydı.

Fakat bu durum onun inandırıcılığına halel getirebilirdi.

Teoride olması gerektiği iddia edilen şeylerin

pratikte göze görünmemesi muarızların eline kozlar verebilirdi.

Fakat demokrasinin zamanla kendi kendini feshetmek zorunda bırakılması daha da fena bir akibet değil miydi?

Böylece demokrasi gerçekçi ve samimi olup yok olmaktansa, yalancı ve iki yüzlü olup varlığını korumayı tercih etti.

İşte size kısaca, demokrasinin dünyadaki ve İslam alemindeki serüveni...

İşte, demokrasinin ülkemizde içine düştüğü tezatların gerçek cephesi...

BASIN AHLAKI VE KANUNLARIN KEYFİLİĞİ

Bu satırları yazdığım sırada Ankara'daki İlahiyatlı bacılarımızın başlattığı açlık grevi 21. gününü doldurdu.

Traj yekünleri zorlukla elli bini aşan iki gazete ve müslümanlara şirin gözükmeye sevdasındaki bir iki kaypak gazete dışında hiç bir basın organı bu olaydan haberdar olamamıştı (!)

Kırk kişiyle grevin devam ettiği, aynı zamanda yüzleri aşkın ilahiyatlı öğrencinin derslere girmediği grevlerin diğer illere sıçradığı, binlerce kızın mağdur olduğu, yüzbinlerce insanın inançlarının çığnendiği bu olaylar ne yazık ki arka sayfalarda yazılacak kadar bile değerli bulunmamıştı.

Bacılarımızın taşları delen gözyaşlarını çevresindeki bir kaç gönüldaştan başka hissedenden olmamıştı.

Yalnızca bir gazete, boğazına kadar dolmuş bir ihtiyarın grevci kızların yakınlarında boşalmasını irtica yaygarası için bulunmaz bir ganimet olarak kabullenip birinci sayfada büyük manşetlerle vererek kitle diyebileceğimiz büyük bir kalabalığa dolaylı yoldan haber vermişti.

Kısa bir süre önce yukubulan solcu eylemde ise manzara tamamen aksine dönmüştü.

Bir kaç gencin sulu grevleri, bağırarak çağırarak birkaç yüz metre yürümleriyle basın ayağa kalkmış, sukuneti korumak amacıyla jopunu kaldıran polisi ve anarşiyi bir nebze önlemek için tedbirlere girişenleri azarlamış, saldırgan gençleri hakkı gasbedilmiş masum çocuklar olarak halka yutturmayı başarmıştı.

Halbuki, olay, bacılarımızinkiyile kıyaslanmıyacak kadar basit, ve artniyetliydi.

Bacılarımızın feryadını duymayan bu kelli felli basın, solcuların fısıltıyı aşmıyan eylemlerini nasıl da duymuştu acaba?

Gençlerin eyleme sebep gösterdikleri şey, devletin anarşiyi önlemek için bir adım atmasıydı.

Bu durumda vatandaşlar hayretler içinde kalarak soruyorlar:

Bu basın kimin sözcüsü acaba?

— Olması gerektiği gibi kalkın inançlarının, halkın evlatlarının ve halkın menfaatlerinin mı?

— Yoksa, halka rağmen halkçı, herkesten çok halktan uzak satılmış aydınların mı?

— Türkiye devleti için ezeli düşman olan Rus ayısının mı?

— Yoksa gücümüzü anarşi ortamı içinde eriterek sömürüsünü rahatça sürdürmeyi garantilemek isteyen Amerikanın mı?

Bu gazeteler kimin?

— Halkın içinden çıkma vatan evlatlarının mı?

— Vurgun vurmak için gazetelerini devletin ve halkın gözünü boyama aracı yapan para babası materyalistlerin mi?

— Toplumu dejenere etmek için canını dişine

takıp bütün değerlerde çiğneyen fuhuş tüccarlarının mı?

— Yoksa bizi benliğimizden uzaklaştırıp kendisine uşak yapmayı planlayan yahudinin mi?

Bu soruların cevaplarını en bariz şekilde olaylar veriyor. Basının kimin sözcüsü olduğunu ve kim me alt olduğunu...

Basın olmaktan çıkıp İslam düşmanlarının sıyrılmış kılıcı konumuna geçen bu paçavraların başka bir görevi daha var:

İspiyonlamak!...

Hür yaşamayı hedefliyerek emperyalistlerin zincirlerini kırmaya karar verenlerin,

Memleketi ilerleterek batılılara kul olmaktan kurtaracak yeteneklilerin,

Ve nihayet inancını uygulayarak Rabbine kul olmayı hedefliyenlerin etrafında irtica yaygaraları kopararak onları Türkiye coğrafyasından silip atmak...

Ne tesiri olacak diyeceksiniz bu ispiyonların.

Halkına baba olmayı üstlenen ağırbaşlı devlet bu adli kışkırtmalara alet olacak mı?

Evet, gerçekten insanın akli almıyor, devlet olduğunu iddia eden bir kurumun kışkırtmalarla hareket etmesini.

Ama ne yazık ki vakıa bu.

İspiyoncu basın, müslümanlar aleyhine kullanacağı bir malzeme bulmak için özel eğitilmiş irtica hafiyelerini tayin ediyor.

Kendi aralarında deveyi hamuduyla yutmayı tereddütsüz başarırken müslümana ait gördükleri en ufak bir hareketi büyütüyor, habbeyi kubbe yapıyorlar. Yahut daha iştaha gelerek olaylar uyduyorlar.

Mezarından hortlanmış, kara çübbeli, kirli sarıklı, tahta tesbihli keskin dişli, canavar gözlü ve ahtapot kollu bir irticanın ayaklanıp geldiğini, inkılaplara, laikliğe ve cumhuriyyete hücumla geçtiği haberini en büyük manşetlerle veriyorlar.

Ardından idari kademelerde öyle caplı bir telaş başlıyor ki tasviri mümkün değil.

Herkes hortlayan bu irticaya karşı başka bir silahla hücum ediyor.

Hakimler, yazıları, kitapları, sohbetleri yeni baştan gözönüne getirip irticanın izlerini bulduğunda derhal saldırıp mahvediyorlar. Sonra bu anlı şanlı zaferlerini her yere ilan ediyorlar.

Okul idarecileri, sakallı, başörtülü, İslami düşünceye sahip, üzerinde İslamın izlerini taşıyan kim varsa mimliyor, isminin üzerine kırmızı çizgi çekiyor ve kapı dışarı ediyorlar.

Devlet dairelerinde geniş bir temizlik hareketi başlıyor. Cuma namazı için izin isteyenlerden tutun, içki içmediği, eşinin başını açmaya zorlamadığı tesbit edilen herkesin sicili karşılanıyor.

Korkunç bir kasırga gibi esiyor irtica yeli...

Bir çok insan dini siyasete alet etmekten, dine dayalı devlet kurmayı düşünmekten ve toplu ayın yapmaktan kodeslere tıklıyor.

163'e yeni yeni anlamlar kazandırılıyor. Gitgide, İslama konulan yasağın simgesi haline gelen bu madde öyle büyük bir anlam derinliğine ulaşıyor ki kanunu koyanlar bile hayrete düşüyorlar.

Fakat, olayların arkasındaki ispiyoncu'lar ve ispiyoncuları kışkırtan yahudi zihniyetli emperya-

listler kıs kıs gülüyorlar. Asla hayrete düşmüyorlar. Bilakis zevkten dört köşe oluyorlar.

Bu arada adaletli dağıtmak görevini üstlenen kurumlar ispiyoncuların istekleri doğrultusunda yorumlanan kanunları uygulayarak keyfi mahkumiyetlere sebebiyet veriyorlar.

Teoride demokrasi ve laikliğin korumayı üstlendiği haklar, müslümanlara ait olmaları hasebiyle suç kabul ediliyorlar.

Kanunlar emperyalistlerin maşası halini alıyorlar.

Darılmasın kanunlar...

Biz onları, kanun olması hasebiyle değil, kanunluktan uzaklaştırılması hasebiyle tenkid ediyoruz.

Kimliğimiz henüz belirlenmemiş bu ülkede... Daha doğrusu yaşama iznimiz ve hürriyet belgemiz tasdik edilmemiş.

Ülkenin halkı biziz, biz müslümanlar... Vatan bizim, gayretlerimizle kurtuldu, şehid atalarımızın gayretleriyle... Devlet bizim omuzlarımızla duruyor, bizim verdiğimiz vergilerle yaşıyor. Biz munis, saf müslümanların itaat duygusunun fazlalığı nedeniyle anarşistlerin, bölücülerin ve dış düşmanların saldırılarına karşı ayakta durabiliyor.

Buna rağmen biz hiç taltif alamıyoruz. Menfaat devşirme mevsiminde yalancı bir sırıtmayla sevgi gösterisinde bulunuyorlar. Hepsi o kadar.

Sonra konuşmak için ağızımızı açtığımızda pat diye vuruyorlar.

Size ancak bayramdan bayrama konuşmak düşer... Müslüman halkın hamiyet damarlarını kabartıp, vergiye ek olarak yardım, sadaka ve zekatlarını toplamak için.

Devletin nimetlerinden sadece sırtımıza yapışan asalak solucanlar faydalaniyor. Tüm hizmetler onlara götürülüyor, tüm haklar onlara veriliyor.

Hürriyet istersek sopenin ucunu, laikliğe uyulmasını hatırlatırsak kodesin kapısını gösteriyorlar.

Verirken faziletli, isterken mücrimiz.

Bu ülkede bize bir yer tanınmadı henüz.

Hintli paryalar, güney Afrikalı siyahlar ve Amerikalı yerliler bizden daha önemli bir kişiliğe sahipler.

Hiç olmazsa kendilerini soyanları düşman biliyorlar.

Biz ise hem hüsnü niyetle veriyor hem uysalca itaat ediyor hem de aşağılanarak tekmeleniyoruz.

Kimliğimize dönmek için, üstelik demokratik ölçülere özen göstererek- başlattığımız hareketler şiddetle bastırılıyor. Kamuoyuna korkunç cinayetler olarak sunuluyor.

Laik bir devlette, dini hayat devletin kırıpıla kırıpıla kuşa döndürülmüş programları çerçevesinde uygulanıyor. Dini eğitim, göstermelik hatalı ve kasıtlı olarak üstelik tahkir edilerek yapıyor.

Adeta dini demir ellerinde yoğurarak hesaplarına uygun bir şekil vermek istiyorlar.

Üniversite idarecisi bir beyefendi ülke çapındaki okullarda İslamın keskin bir emri olan tesettürü yasaklarken dini fetva verme yetkisini kendisinde var hissederek açılmanın haram olmadığını ilan ediyor.

Sonra dinin çeşitli hüküm kaynaklarından bu iğreti fetvasına delil getirmeye çalışılıyor.

Bu ne cüret, bu ne rezalet...

Demokrasının temel ilke olduğu bir ülkede halkın inanç ve iradesi hiçe sayılarak yasaklar konuluyor.

Bu da yetmemiş gibi laikliğin en vazgeçilmez esas kabul edilmesine rağmen resmi bir görevli

inançlara karışıyor, müslümanların başına şeyhül-islam kesiliyor.

Geçin beyler geçin...

O eski, saf ve cahil, ululemr mavallarını yutan nesil geride kaldı.

Geçin artık bu saçmalıkları...

Yeni düzenler kurun.

Hakimiyyetinizi sürdürmek için.

Biz, bu senaryoyu ezberledik gayrı.

Aşağıda size nakledeceğim sözü duyana kadar Yahudilerle demokrasi ve basın arasındaki girift ilişkilerden hiç haberim yoktu.

Bu satırları okuyunca doğruluğunu teslim etmiş fakat korkunç boyutlara varan önemini idrak edememiştim.

Neden sonra, Türk yetkililerinden birisi, kendini temize çıkarmaya çalışırken ağzından kaçırduğu bir sözle benim bu önemi kavramamı sağladı.

Namını duymakla beraber, boyutlarından haberdar olmadığım Siyon Liderlerinin Protokollerinden alıntı yapan Fethi Yeken Protokolün altıncı maddesinde Yahudilerin şöyle dediğini naklediyordu:

«Eğitim hususunda basın ve edebiyat en tehlikeli iki kuvvettir. Bu sebeple hükümetimiz onlardan bir çoğunu satın alacaktır.

Böylece hür basının kötü tesirlerinden kurtulacağız ve insanların akılları üzerinde saltanat kuracağız.

Bizim, yahudi olmayan ve çoğunluğun oyuyla yöneltilen ülkelere en büyük kuvvetlerin aracılığıyla musallat olmamız gerekir. O da basındır. Onların

çoğunu elimizde bulundurduğumuzda, nüfuzu ve kuvveti olmayan basının hiç bir ehemmiyeti kalmayacaktır.»

Gerçekten de çoğunluğun oyuyla (demokrasıyla) yönetilen ülkelerde bir fikrin uygulama alanı bulabilmesi için kamu oyunun o yönde eğitilmesi ve bu fikre muhabbet duymalarının sağlanması yeterlidir.

Bu fikir ne kadar mantıksız, yanlış ve zalimane olursa olsun halkın çoğunluğunun bunu kabullenmesi yeterlidir.

Halkın bunu kabullenmesi için kullanılabilecek en etkin yol basın ve diğer haberleşme araçlarıdır.

Dünya hakimiyeti kurmak isteyen ve şu anda perde arkasında bu hakimiyeti kuran yahudiler bu nedenle bir yönden insanları çoğunluğun oylarına esas yetkiyi vermeye çağırırken öte yandan da çoğunluğu yönlendirecek olan basın ve haberleşme organları üzerinde hakimiyetlerini kurmuşlardır.

İnsanlar inanmayarak sorabilir:

— Basın doğru olmayan bir şeyi insanlara nasıl kabul ettirebilir. Yine apaçık gerçek olan bir şeyi nasıl gözlerden gizleyebilir?

Namus mefhumunun var olduğu kabul edildiğinde bu iddia gerçekten dayanaktan yoksun temelsiz bir iddia olarak ortada kalıyor.

Fakat habercilik namusunu bir kenara bırakmış olan gazetelerimize bir göz atacak olursak çok daha iyi anlar, hem de unutmamacasına anlarız.

Hergün birkaç yalan haber uyduran, hergün birkaç haberi çarpıtarak sunan ve hergün birkaç gerçeği halkın gözlerinden gizleyen basınımız bugün borozanlığını üstlendiği Yahudi mantığıyla be-

zenmiş, amaca giden yolda her araç mübahtır anlayışını benimsemiştir.

Onlar için doğrunun ölçüsü sadece menfaattır. Menfaatlarına uygun olan her şey doğru, aykırı olan herşey yanlış sayılır.

Atalarımızın söylediği: «Bir yandan deveyi hamduyla yutmak, öte yandan da habbeyi kubbe yapmak» deyimleri bu günkü basınımızın belki de en iyi ifadesidir.

İradesini yitirmiş ve insan olarak sorumluluklarının neler olduğundan habersiz bir toplumda, manevi değerler zayıflatılmış, insanlar materyalist anlayışla sadece menfaatlarının peşine, günlük yaşamlarının zevkine ve istikballerinin endişesine düşmüşlerse hakkın o toplumda kendini kabul ettirebilmesi artık mümkün olamaz.

Maddeci kafaya sahip olan insanlar kendi menfaatlarını doğrudan doğruya ilgilendirmeyen konularda kafa yormak zahmetine katlanmazlar. Başka şeylerle meşgul olan kafalarını yormamak için bu gibi durumlarda verilmiş olan kararları düşünmeksizin kabullenirler. i

Bu durumda en büyük rclü basın oynar.

Sabah akşam, ise, işten çarşıya, çarşıdan eve, evden zevke koşan insanlar toplumun gidişatı hakkındaki gelişmeleri basın aracılığıyla takib ederler.

Bu arada akıllarından başka yerlerine de hitab ederek tercih üstünlüğü sağlamış olan gazeteler gerçeği duyurmak amacındaki gazetelere hayat hakkı tanımayarak korkunç boyutlarda traj yükseltirler.

Kanunların mübah gördüğünü, İlah'ları haram

kılan dindar insanlar ise, bağışlarla duran müteva-
zi yayın organlarında feryad eder dururlar.

Beş milyona yakın insanın günlük gazete oku-
duğu bir ortamda elli bini aşmayan bir rakamın
önemi ne olabilir ki?

İşte irtica, şariatçılar, vakıflar, mukaddes mil-
yarlar, yobazlar, türban, çarşaf, oruç cinayeti, ge-
zici vaazlar, kara ses, türbanlı fahişeler ve öldürü-
len Kur'an kursu talebeleri derken 87'nin Ramaza-
nını da bitirdik.

Bu arada kimsenin sorumluluğunu üstlenmedi-
ği bir yasak gündeme geldi.

Türkiye'de herkesin nüfus cüzdanında İslam
yazmasına rağmen, İslamın kesin bir emrinin uy-
gulanması çağdışı kabul edildi.

Demokrasiye, laikliği ve cumhuriyete rağmen
başörtüsü yasaklandı.

Bütün bunlara kim sebep oldu?

Milli eğitim çapında bu yasak her zaman gün-
demdeydi. Fakat bunu üniversite talebelerine uygu-
lamak kimsenin aklının ucundan geçmiyordu. Ve-
ya bu kadar müslüman arasında hiç kimse buna ce-
saret edemiyordu.

Bu durumda hiç bir kanun değişikliği olmama-
sına rağmen yasak uygulandı.

Olayın son aşamasında, hiç bir kanun değişikli-
ği olmamasına rağmen başörtüsü yasağının neden
şimdi uygulandığını soran bir gazeteciyi üniversi-
telerin en üst düzeydeki yetkilisi olan zat şöyle ce-
vaplandırıyordu:

«Biz yasak koymadık. Var olan bir maddeyi ba-
sın gündeme getirdi. Basın ısrar edince rektörler-

den bir kısmı bu yasağı uyguladılar. Bir kız öğren-
cinin danıştaya müracaat etmesi üzerine danıştay
rektöre hak verdi. Bunun üzerine diğer rektörler de
aman biz de böyle olmayalım diyerek aynı yasağı
uyguladılar.»

Görüldüğü gibi ne demokrasinin temel dayana-
ğı olan halk böyle bir yasağın uygulanmasını isti-
yor ne hükümet böyle bir karara varıyor ne de rek-
törlerin aklının ucundan geçiyor.

Ama yüksek tirajlı birkaç gazetenin konuyu ele
almaları, uydurma ve çarpıtılmış birkaç haberi mü-
balağa yaparak vermeleri üzerine yetkililer hareke-
te geçiyorlar. Veya, daha fazla haklılara hoşgörü
gösterdikleri takdirde dokunulmazlıklarına halel ge-
lebileceği korkusuyla desteklerini çekip basınla bir-
likte saldırıya geçiyorlar.

Basın bir yandan başörtülülere yönlendiren giz-
li güçleri tesbit etmeye çalışırken bir yandan da baş-
örtülülerin yapmış oldukları ahlaksız hareketlere
dair haberler uydurarak onları hem milletin hem
de idari organların gözünden düşürmeye, konuşma
haklarını ellerinden almaya çalışıyor.

Zavallı müslümanlar demokratik yollarla, ka-
muoyu oluşturmak suretiyle haklarını elde etmeğe
çalışırlarken basın bir kaç günde iradesini yitirmiş
kamuoyunu ve özerkliğini kaybederek basının yön-
lendirmelerinin esiri haline gelen idari organları
dilediği yöne sevk edebilmekte ve dilediği kararları
uygulatabilmektedir.

Görüldüğü gibi bu olayların ne kanunla ilgisi
vardır ne de elden gitmekte olan inkılaplarla...

YÖK başkanı sayın Doğramacı'nın da ifade et-
tiği gibi her şey basının işgüzarlığıdır.

Yahudilerin halk oyuyla yönetilen ülkeleri yön-

lendirmek için en tesirli araç olarak kabul ettikleri basının...

Davalarını mahkemelere götürererek, demokrasi ve laikliği dayanak göstererek halletmeye çalışanlar, ardından da grevlere başlıyanlar işin bu cephesinden haberdarlar mı acaba?...

SAVAŞTAN SONRAKİ SAVAŞ

Bu ülkenin kurtuluş savaşını müslümanlar kazanmışlardı.

İnsanlarımızı her şeylerini yitirmişken dört-bir taraftan saldırgan düşmana karşı koymaya sevkeden güç İslamdan başka bir şey değildi.

Batıda Yunan işgaline karşı direnenlerin temel amacı Yunanlıları Egeden kovarak sahilin incisi İzmir'in boynuna asılmış olan gavurluk yaftasını çıkarmaktı.

Doğuda, başörtüsüne uzanan bir el, işgale neredeyse boyun eğmiş olan ahalinin öfkesini körük-lüyor ve emsalsiz bir mücadelenin başlamasına sebebiyet veriyordu.

İnsanları savaşa razı edebilmek için imamlar ve müftüler seferber olmuşlardı. Halka cihadı Allah'ın emrettiğini, bu ortamda oturmanın müslümana yaraşmıyacağını söyleyerek tesir edebiliyorlardı.

Yıllar boyu süren savaşın maddi ihtiyacını müslümanlar, İslam uğruna denildiği için varlıklarının son damlasını vererek sağlamışlardı.

Bütün bunlara rağmen bugüne dek Türkiye'de İslamiyet bir kenara itildi.

Temel taşlarını müslümanların cluşturduğu bu ülkenin binası müslümanların reddeden bir anlayışla yükseldi.

Bu garip olayın nedenleri zihinlerimizi son derece rahatsız ediyor.

Acaba o günkü müslümanlar inançlarında samimi değil miydiler? Samimi değillerse onları fedakarlığa davet eden idareciler neden İslamı bir numaralı koz olarak kullanmışlardı ?

Yok eğer samimi işeler neden bu temelin üzerinde başka bir bina kurulmuştu?

Meselenin kökenlerine indiğimizde görüyoruz ki, o devirde müslümanlar, özellikle hükümet merkezi dışındaki taşra müslümanları samimiyyetlerinden ve derin imanlarından başka her şeylerini yitirmişlerdi.

Yalnızca asırlardır eğitimlerinin ihmal edilmesi ve yeni bir müceddidin gelmemesi nedeniyle dejenere olmuş bir İslama inanıyorlardı.

İslamın üstünlüğünü kabul ediyor ve bunda asla tereddüde düşmüyorlardı.

Fakat ne yazık ki müslümanlığın kendilerine neyi gerekli kıldığını tam anlamıyla farkında değillerdi.

Fedakarlık etmeye hazır olduklarını söylüyor fakat ne için fedakarlık edeceklerini anlatacak bir önder bulamıyorlardı.

Şanssız bir raslantı olarak, o zamanaki müslüman aydınlar da bu müslümanlara yeterli bir metod sunabilmekten acizdirler. Akılları, habire ileri ataklar yaparak maddeye hakimiyet kuran batının karşısında mantıklı düşünme kabiliyyetini yitirmişti. Müslüman olduklarını biliyor, bir şeyler

yapmaları gerektiğine inanıyor fakat ne yapacaklarını kestiremiyorlardı.

Baticılar ise tam anlamıyla atağa geçmişlerdi.

Önce, inananların inançlarını alet ederek işgalleri kovmuş, sonra da şaşkın bir halde etrafına bakan müslüman aydınları temizlemiş, ardından kayıtsız şartsız hakimiyetlerini kurmuşlardı.

Bu aşamadan sonra artık desteğine ihtiyaç duymayacaklarını anladıkları müslümanları sindirmişlerdi.

Görüldüğü gibi bu savaşlarda meydanlara dökülen ruh İslam ruhu olmuştı. Fakat müslümanlar bütün uğraşlarından sonra zaferin meyvesini yemeyi de akıl edememişlerdi. Daha doğrusu cesaret gösteremiyerek batılılara sunmuşlardı.

Şimdi bizim, müslümanların kurtardığı, müslümanların yaşattığı ve halen müslümanların çoğunluğunu teşkil ettikleri bu ülkede başörtüsü için büyük mücadeleler vermek zorunda kalmamızın yegane nedeni buydu.

Müslümanların her şeylerini feda ederek memleketi kurtarmaları, korumaları, ama onu müslümanlaştırmayı akıllarına getirmemeleri...

Yahut bu vatani müslümanlaştıracak kadar müslümanlığa sahip olmaları...

Kurtuluş savaşını biz kazandık ama, bizim için kazanmadık.

Metod bilemeyişimiz ve metod gösterecek liderlerden yoksun oluşumuz bizi bu hale düşürdü.

Önce büyük potansiyelimize rağmen bir hiç derecesine indik.

Nufusun % 99'unu teşkil ediyor olmamız hiç bir mana ifade etmez oldu.

Tek bir köpek tarafından sevkedilen koyun sürülerine döndük.

Etkisiz ve yetkisiz,

Ruhsuz ve davasız kaldık.

Savaştan sonraki savaşı kazanamamak bizi en feci bir şekilde perişan etti.

O halde,

Ey zorlu savaşlara hazırlanan insanlar!..

Belki bu savaşı kazanacaksınız fakat,

Savaştan sonraki savaşa hazır mısınız?...

Hikaye anlatmanın hiç de yeri değil. Biliyorum, fakat gülünç bir oyuna dönüşen şu manzarayı bu hikayeden daha iyi izah edebilecek hiç bir söz bulamıyorum.

Vaktiyle padişahın birisi paraca gayet darda kalmış, para edinmek için çare aramaya başlamıştı. Bu şiddetli ihtiyaç, onu günlerce uykusuz bırakmış, paranın tedariki için deli divane olmuştu. Hile yoluyla bu para nasıl tedarik edilebilirdi? Kitaba uydurmak zorundaydı, halkın isyanından korkuyordu. Günün birinde baş veziri padişahın sararıp solduğunu görünce,

— Padişahım, bunun kolayı vardır düşünmeyin dedi. Yarın efendimizin uyuz eşeğini meydana çıkarır bütün tüccarlara adını sorarım. Kim ne derse eğrisine doğrusuna ceza yazarım, ihtiyacımız olan para da böylece temin edilmiş olur dedi.

Ertesi gün meydana uyuz eşek çıkarıldı. Bütün tüccarlar eşeğin etrafında toplanmış hayvana bakıyorlardı.

Zamanın zabtiye nazırı eli kamçılı adamlarıyla eşeğin etrafında dolaşıyordu. Baş vezir tüccarlardan birisine eşeği göstererek:

— Bunun adı nedir dedi. Tüccar padişahın uyuz eşğine baktıktan sonra:

— Efendim, bu eşektir dedi. Baş vezir hiddetle küplere binerek:

— Eşek sensin, padişahımızın bu mubarek hayvanına hakaret ettin, bunun cezası 50 kırmızı lira, 10 deynektir diye bağırdı. Tüccar hem parayı verdi, hem de dayak yedi. Kimse ses çıkarmıyordu. Vezir ikinci tüccara işaretle eşğin adını sordu. İkinci tüccar arkadaşının dövüldüğünü görünce:

— Efendim bu öküzdür dedi. Vezir:

— Öküz sensin, öküzün boynuzu olur, bunda boynuz var mı? Utanmaz hain, efendimizin hayvanına hakaret ettin. 100 kırmızı lira ceza, 50 sopa diye bağırdı.

Tüccarlar hayretler içinde ne yapacaklarını, ne diyeceklerini şaşırmışlardı. Vezir tekrar birisine işaretle eşğin adını sordu. O da:

— Efendim, devedir dedi. Vezir aynı öfke ile:

— İnsaf bre... Bu deveye hiç benziyor mu? Sen hakaret ediyorsun. Hakaretin cezası 150 kırmızı lira ve dayaktır dedi.

Zavallı tüccar dayaklar altında inliyor ve sözünün cezası olarak 150 lirayı veriyordu.

Vezir başka bir tüccara işaretle:

— Bunun adı nedir diye sordu:

O tüccar da:

— Efendim, affedersiniz fildir dedi.

Vezir yine kızmış:

— Hayır hayır, bunun fille alakası var mı? Sen de hakaret ediyorsun. Filin hortumuna, uzun dişlerine benzer bunda bir şey yok. Hain diye bağırdı. Yerlere çarptırdı.

Kalan tüccarlar, bu hain kamçı altında herkesin kamçı ylyeceğini anlayarak kendi aralarında konuşup hep birlikte şöyle bağırdılar.

— Sayın vezir;

Hepimizin kararı şudur:

Bu ne eşektir, ne öküzdür, ne deve dir, ne de fildir. Bu hayvanın adı:

Padişahımızın zulmüdür.

İşte paralarımız, işte canlarımız, dayak yemek-tense hep birlikte zulmün sonucu ölüme razıyız dediler.

Bugün, demokratik, laik, cumhuriyet Türkiye'sinde garip bir emir gündeme geldi.

Devletin hangi prensibi bu yasağı gerektirdi diye temel ilkeleri araştırıyoruz:

Cumhuriyet mi?

Laiklik mi?

Yoksa halkçılık mı?

Milliyetçilik mi?

Devletçilik mi?

Yoksa,

Hiç birisi mi?

Hemen hemen hepsi dinin gereği olarak örtülen başörtüsüne ilke olarak karışmıyorlar.

Devletin temel mantığıyla uyuşmayan bu yasağın failini araştırıyoruz:

Başbakan mı?

Cumhurbaşkanı mı?

YÖK başkanı mı?

Rektörler mi?

Hiç sahip çıkan yok.

Herkes başka başka şeylerden bahsediyor.

Ve nihayet işin kilit adamı olan Doğramacı şöyle diyor, insanı hayrette bırakırcasına:

— Yasağı biz koymadık, esasen yasak diye bir kavram yoktur. Üniversiteler özerktir. Biz onlara emir veremeyiz. Kendileri karar verirler. Biz okullarda çağdaş görünüm istedik. Bunun dışında şu yasak, bu yasak demedik. Üniversiteler bunu nasıl yorumlarsalar yorumlarlar. Bizim, şöyle veya böyle yorumlayın demeye yetkimiz yok. Bu kadar liberal bir sistem kolay kolay olmaz...

Görüyorsunuz, ne kadar da rahat anlatabiliyorlar. Türkiye'nin güllük güllistanlık manzarasını.

Peki ama bu kadar liberallığe rağmen bu mantıksız yasak neden devam ediyor?

— Efendim, üniversiteler özerkmiş, rektörler diledikleri gibi yorumlarmış.

Bizim anladığımız kadarıyla galiba özerk olan Üniversiteler değil de rektörler olsa gerek.

Onlardan birisinin İslama özel bir kını olsa ve İslam çağdışıdır diye İslamı kapı dışarı etse hiç kimsenin gücü aksini yapmaya yetmiyecek.

Bu özerklik mi yoksa diktatörlük mü?

Sonra, bir inancın yaşanması nasıl çağdışılık sayılabilir. Devlet başkanının bile buna yetkisi yoktur. Laiklik bunu engeller ve insanlara ne olursa olsun şahsi hayatlarında dinlerini yaşama garantisi verir.

Bunu izah edince de:

— İki çıkar yol var. Bunlardan birincisi bize şikayet etmeleridir. Çağdaş olmasına rağmen izin verilmedi derler. Biz denetleme kurulunu göndeririz. Şikayetleri dinleriz anlarız ve neticede doğru mu, haklı mı değil mi denetleriz. Emir verme yetkimiz yoktur.

Hoppala... Bu ne biçim haktır ki hak olduğu

kabul edildiği halde hak sahiplerine teslim edilmiyor?

Dahası var:

— Her vatandaş Danıştaya şikayet eder. Nitekim bir kız şikayet etmiş. Bana şu üniversitede rektör müsaade etmedi demiş.

Danıştay da rektör haklıdır demiş.

İşte Adana toplantısı buradan ;ıktı.

Davadan sonra Danıştay rektörü haklı bulunca diğer rektörler de «Aman böyle olmayalım» diye aynı uygulamaya girdiler. Hikaye buradan başladı. İkinci bir öğrenci yeniden başvurabilir. Çünkü danıştay her davayı ayrı ayrı inceler.

Görüyor musunuz ne kadar mantıklı?

Teorisinde, dini inanışları pazarlık konusu kabul etmeyen laikliğin uygulandığı bir ülkede başörtüsü herhangi bir rektörün keyfi de olması mümkün bir kararıyla yasaklanabiliyor.

Burada hakların korunduğundan söz edilebilir mi?

Bütün her şey lafı güzaf.

Ortada tek bir gerçek var:

Uyuz eşek!.

Padişahımızın zulmü!...

Başörtüsü için yeni bir dönem başlıyor. Kısa süredeki olaylar açısından...

Bacılarımızın yavaş yavaş bilinçlenmesiyle okullarda, özellikle üniversitelerde örtülü başların çoğalması bilinen kararları tekrar getirmişti Türkiye'nin gündemine...

İnancını yaşamakla, tahsil arasında mütereddit kalıp sonuçta ikisinden de vazgeçemeyen bacılarımız okul kapılarında polis gücüyle durdurulmuşlardı.

Çağın ayıbı ismini alan bu uygulama aslında eskiden beri süregelen bir zihniyetin olağan tavırlarından birisiydi.

Fakat bu uygulama bu sefer bacılarımızın kös kös geri dönmelerini sağlayamadı.

Demokratik bir ülkede ilericilik ve çağdaşlık namına madur edilen bacılarımız, aynı silahları omuzlanarak direnişe geçtiler.

Kamucyu oluşturmak ve insanlıkla, demokrasi ile, laiklikle ve nihayet sistemin kendi mantığıyla çatışan bu haksız uygulamayı kaldırmak zorunda kalması için oturma ve açlık grevlerini başlattılar.

Bir aya yakın ülkenin çeşitli yerlerinde yoğun

halk desteğiyle süren bu demokratik mücadele ne yazık ki yetkililerin parmaklarını oynatmalarını sağlayacak kadar bile etkili olamamıştı.

Yasağın hamisi grevcileri görmemezlikten geliyor, yasağı emreden zat yalnızca grevcilerin değil, ülkenin % 99'unu oluşturan müslüman kitlelerin tamamının inançlarıyla alay ediyor, Allah'ın koyduğu bir yasağı hafife almakla kalmayıp, yorum farklılığı olarak izah edip kaldırmaya çalışıyordu. Hukuken yasağın uygulanması şahsi kanaatlerine bırakılmış olan rektörler ise bu hususta hiç bir yetkilerinin olmadığını iddia ederek zor durumda kalan öğrencileri geri çeviriyorlardı.

Fakat müslüman kitlenin greve olan ilgisinin giderek artması yetkililerin içinde yeni endişeler doğurmaya başlamıştı.

Katı bir şekilde uygulanan yasak, öğrencileri bastıramamış, aksine bilinçlerinin daha da fazlaşması sonucunu doğurmuştu.

Bu aşamadan sonra, başörtülü bütün kızlar okuldan atılsalar ve direnişler tamamen kırılrsa bile sonuçta kaybeden yine başörtüsünü engellemek isteyenler olacaktır.

Yasağı sürdürmenin artık anlamını yitirdiği görülünce yeni bir yola girildi.

Yasağın başörtülülerde, daha doğrusu inançlılarda doğurduğu ittifak yıkılmalıydı.

Ama yasağın kalktığının ilan edilmesiyle arzulanan bu sonucun elde edilmesi mümkün olamaz, aksine mücadelenin sonuç verdiğini gören gençlerin ruhunda mücadele ve eylem ruhunu kökleştirebilirdi.

Böylece, boyun bükmeye alışan müslüman ta-

bakada artık, hakları zorla alma arzusu doğabilirdi.

Bu ise demokrasi perdesinin ardına gizlenen dikta beylerin hiç mi hiç hoşuna gitmezdi.

O halde yapılması gereken şey pasifize planının uygulanmasıydı.

Öğrenciler bir ayboyu süren eylemlerde iyice yıpranmış, kimsenin ilgilenmemesi nedeniyle ümitlerini yitirmeye başlamışlardı.

Bu esnada gösterilecek olan hafif bir tolerans havası patlamaya hazırlanan bu birikmiş potansiyeli yavaş yavaş indirir, artık eyleme gerek kalmadığını gören grevcilerin teker teker eylemden çekilmelerini sağlayabilirdi.

Elektrikli havanın yumuşamasından sonra ise fakülte idareleri, imtahanlara girememiş ve zaten devamsızlıktan kalmış olan bu öğrencileri rahatlıkla okuldan uzaklaştırıp pasifize edebilirdi.

Yahut, başarıma inançlarını yok edip onları inançlarından taviz vermeye mecbur bırakabilirdi.

Nihayet mayıs sonlarına doğru devlet ricallinin bir iftar yemeğinin (!) ardından ümitlerle beklenen kesin çözüm yerine bu tip artıniyetli adı bir siyaset çıktı.

Ve başörtüsü yeni bir döneme girdi.

Şimdi herkes soruyor?

— Kesin çözüme kalar direniş devam edecek mi?

— Yoksa alınan bu tavizle yetinilecek mi?

Devletin başörtülülere muhatap alıp resmi bir açıklama yapmaması zihinlerdeki tereddütleri güçlendiriyor.

Rektörlerin başı olan zat, yasağın kalkması veya konması diye bir şey söz konusu değil diye açık-

lama yapıyor. Bu iş eskiden de rektörlerin şahsi kararlarına bırakılmıştı şimdi de diyor.

Ve bununla aslında demek istiyor ki,

— Hele bir heyecanınız geçsin, hele bir enerjiniz bitsin o zaman ben ne yapacağımı bilirim.

Nasıl olsa kanuna gerek duymaksızın bu yasağı tekrar uygulamak benim elimde.

O halde siz daha çok umutlanırsınız.

Sizin bir ay boyu uğraşarak azıcık yumuşatmaya güç yetirebildiğiniz yasağı ben yine iki dudakımı oynatmakla getiririm.

Evet... Böyle diyor sayın yetkili...

Ve bir ay boyu sıkıntılar içinde sürdürülen koca bir demokratik eylem de böylece pasifize ediliyor.

DURDURUN ÇAĞI İNECEK VAR

Üniversitelerde çağdaş giyime uyulması şart koşuldu. Fakat bu çağdaş giyimın boyutları çizilmedi. Yorum rektörlere bırakıldı. Nasıl isterlerse öyle uygulayabilecekler.

Daha doğrusu dış tesirler kendilerini ne yana yönlendirirse, menfaatları neyi gerektirirse o yönde hüküm verecekler.

Başörtüsü, yahut ne idiğı belirsiz bir Avrupa adeti olan türban çağdışıdır derlerse yönettikleri üniversitede hiç kimse başörtüsü veya türban takamayacak.

Bunu diktatörlük gibi bir şey sanmayın. Şikayet yollarınız açık.

Gerekirse doğrudan YÖK'e müracaat edebilirsiniz. Gelecek, denetliyecek ve haklısınız diyecekler. Gerçi sizin tekrar başörtünüzle okuma hakkınızı iade etmeyecekler ama olsun. Haklı olduğunuzu anlamış olacaksınız ya, yetmez mi?

Veya danıştaya müracaat edebileceksiniz. Başörtüm çağdaş kıyafet olduğu halde rektör bey beni okula almadı diye. Danıştay olayı inceleyecek ve gerektiğinde müdahale edecek.

Mesela bir defa incelemiş, Rektörü haklı görül-

müş ve başörtülü kızın okuldan uzaklaştırılmasını tasdik etmiş.

Hep birlikte türbanı çağdışı ilan etmişler.

Gerçi aleyhte karar çıkmış ama olsun. Siz yine de müracaat edebilirsiniz. Belki siz danıştaya bu örtünün çağdaş olduğunu kabul ettirebilirsiniz. Ettiremezseniz de pek zarar etmiş sayılmazsınız. Bu sefer rektörler kalın pardösüleri ve geniş elbiseleri de yasaklarlar. Siz de uyarsınız. Nasıl olsa çağdaş ya... Çağı yaşıyan insanlar çağdaş olmalı. Değil mi ya?

Her ne kadar çağdaşın sınırını koyan hiç bir ölçü ve mantık olmasa da...

Madem ki rektör bey bu çağdışıdır diyor, madem ki danıştay çağdışı olduğunu tasdik ediyor, o halde çağdışıdır.

Başörtünün çağdışı veya çağiçi olduğu hususunda hiç bir mantıki diyaloga girmeye gerek duymuyorlar.

Çağdışı veya çağiçi... Bunu bir kenara bırakalım.

Acaba müslümanlar bu başörtülerini niçin takıyorlar?

Çağla bir alakası olduğundan mı? Yoksa şimdiye kadar laikliğin kendilerine vermiş olduğu bir hak olduğundan mı?

Müslümanlara başörtüsünü emreden yer, acaba bu benim kesin emrimdir, ama ileride idarecileriniz onu çağdışı kabul ederlerse artık ondan vazgeçebilirsiniz mi diyor?

Çağlar bu emrin mahiyet değiştirmesini sağlayacak kadar güçlü şeyler mi acaba?

Hayır hayır...

Bazı şeyler bazı ölçülere sığmaz.

Alemlerin rabbinin emrettiği bir fîlli üniversitelerin rektörleri iptal edemezler.

Çağlar üstü bir varlık olan Allah'ın gerekli gördüğü bir işi geçip giden çağlar gereksiz kılmaz.

Danıştay burada rektör beyin kararını desteklese ve evet bu çağdışıdır, çıkarılması gerekir dese de inanan kızların başlarındaki bu örtü inmez.

Bazı şeyler vardır ki onlar katıyyetle pazarlık konusu edilemezler.

İnsanlar, inandıkları müddetçe, bu esasları yasaklayan devlet de olsa ondan vazgeçemezler.

Demokrasi ve laiklik kendi iç mantıklarına ters düşmesine rağmen bu yasağı tasdik etseler bile bu karar geçerli kabul edilemez.

Eğer, idareciler bu örtüyü iptal edebilmek için çağdışılığını iddia etmekten başka bir yol bulamıyorlarsa bilsinler ki biz Allah'dan aldığımız emirleri kullardan birinin çağdışı ilan etmesiyle terkede-meyiz.

Kendi kurumlarımızın size taraf çıkması bizim size hak vermemizi ve kararlarınıza uymamızı gerektirmez.

Unutmayınız ki, imanın söz konusu olduğu yerlerde ölçüt olarak çağın hiç bir değeri yoktur.

ÇÖZÜM YOK MU?

Başörtüsünden vazgeçemeyiz.

İlmi terkedemeyiz.

İlahi iradeye uygun olmayan mücadele tekniklerine destek veremeyiz.

Art niyetli sahte çözümlere razı olamayız.

İnsanlar bu halde bize haklı olarak soracaklar: Peki ama çıkar yol nedir?

Bu girdaptan nasıl kurtulabiliriz? Hem başörtüsünü koruyup hem de ilmi nasıl elde edebiliriz? Bu yolda nasıl mücadele edebiliriz?

Sağa dönsek yasak, sola dönsek haram, kıpırdansak suç, yatsak günah diyorsun.

Bizi kısır döngüye kapılmakla suçlarken sen daha tehlikeli bir çıkmaza itiyorsun.

Evet toplumumuzun insanı -genel haleti ruhiyye olarak biz de bu insanlara dahiliz- kesin çözümler istiyor. Bizim elle tutulur, mantıklı ve geçerli bir program yapamamamızdan şikayetleniyorlar.

Acaba yapılması gereken ne?

Dört dörtlük bir açıklama yaparak insanımızın içindeki sorulara cevap verip onları rahatlatmak mı?

Eğer hocalar, alimler ve düşünürler bu sorunların hepsini çözümlerlerse insan olarak diğer fertlerin görevleri ne olacak? Onlar kulluklarını göstermek için zorlu bir ameli ve fikri uğraşıya girme fırsatı bulamıyacaklar mı?

Hayatlarında bir kez olsun İslam için rahatsızlık duymamış olan insanlar önlerine sunulan bütün çözümleri reddedecekler. Her öneride bir kusur, her programda bir hata bulacaklar.

Çünkü onlar henüz, ilahî bir görevle yükümlü olduklarının ve bütün varlıklarını feda etmelerinin ilk adım olduğunun farkında değiller.

Bu nedenle kendi nefislerinden fedakarlıkta bulunmayı akıllarına getirmeksizin bizden, çözümleri birbiriyle çatışan problemleri halletmemizi istiyorlar.

Bugün hocalar ancak kısmi sorulara kısmi cevaplar verebilirler. Diğer bir soruya verdikleri cevabın evvelki cevaplarıyla çatışması kaçınılmazdır.

Bizden kendilerini rahatlatacak ve sıkıntılardan kurtaracak bir cevap bekleyenlere deriz ki, Allah dinini, insanlara kısa vadede zahmetsiz bir şekilde dünya saadetine kavuşsunlar diye yollamıştır.

Siz ne istiyorsunuz?

Allah'ın rızasına mı talipsiniz, kurulu düzeninizin bozulmamasına mı?

İçinizde hiç bir menfaatin tesiri olmadan eyleme dökebileceğiniz bir his bulabiliyor musunuz?

Bu hisse sahip değilseniz, şu anki madur bacılarımızın gözyaşlarının dinmesini arzuladığınıza dair sözlerinizin samimiyetini isbat edebilecek neyiniz var?

Hiç bir sıkıntıya girmeden zafer kazanmanın yollarını ne biz biliyoruz ne de bizden öncekiler.

Sizin uzlaşmacı çözüm istediğiniz sorularınıza, kalbinde hastalık olanlardan başkaları cevap veremiyecaktır.

İçinde Allah korkusu barındıran bir alim hiç bir zaman, haramlara menfaatlerinizin bekasını zaruret göstererek helal demiyecaktır.

O halde, ey uğraşı vermeksizin çözüm arayanlar, sakın başını derde sokmak istemiyenler:

Kolaycı çözümler ve zaruretçi fetvalar için kendinize başka bilginler bulun.

Bizim göstereceğimiz yolda, istikbal adını verdiğiniz şu üç günlük dünya hayatını garantileyecek hiç bir müeyyide yok.

Bizde, rahatını korumak için, Allah'ın ayetlerini çarpıtarak uzlaşmacı bir ortam yaratmak isteyenlere, İslamdan tavizler vererek menfaati için taviz koparmaya çalışanlara hoşgörü yok...

Ve bizde bu anlamda katliyetle çözüm yok...

Ve çatışmaları yok etmeye iddialı değiliz.

Biz sizi, kendinizi tanımaya, çileye talib olmaya, fedakarlığa rıza göstermeye ve menfaatlarımızı en geri plana atmaya davet ediyoruz.

Rahman ve Rahim olan bir Allah'ımız var. Biz, esirgemek, bağışlamak ve kendi yolunda yürüdüğümüz müddetçe şefkatiyle korumak için yaratmış.

Bununla birlikte içinde bulunduğumuz ortamdan şikayetçi ve herşeyden bıkkın bir şekilde hayatımızı sürdürüyoruz.

Hiç bir şey bizim kendimizi toparlayıp arzu ve miskinlikler dünyasından, yaratanımızın önerdiği kulluk sahillerine iltica etmemizi sağlayamıyor.

İçimize sinen korkaklık, sığınılacak tek yerin her şeye hakim olan yaratıcımızın merhameti olduğunu unutturuyor, O'nun huzurundan kovulmuş, O'na cephe almış tağutların, bizi içine alacağı kuşkulu toleranslarına sığınıyoruz.

Onlar her şeyden önce düzen kurarak dışarıya uğrattıkları fare yavrularının dönüş deliklerini tıkıyorlar.

Bazen güvenle, bazen umutla, bazen şaşkınlıkla, bazen heyecanla, bazan da korkuyla onların gözlerinin içine bakıyoruz.

Onların, midedlerine oturmamamız için bazıla-

rımızı ertelemesini merhamet olarak kab lleniyoruz.

Bilmiyoruz ki kediler, ellerine geçirdikleri farelere asla acımazlar.

 nkari veya u aklığı din edinmiş olan insanlar ise ilahi çizgiden çıkmış olan gafil müminlere katiyetle müsamaha göstermezler.

Emperyalistler, ağlarını attıkları ülkelerde, kazanacak ve kendilerine sunacak bir esirler gurunun bulunmasını isterler. Bir  lke halkını toptan imha etmek kendilerinin i  i olması sonucunu doğuracağından hesaplarına uygun d  mez.

Onları zincirleyip kam ılarla i e götürmek ise yoğun bir baskıyı, bu baskı da büyük boyutlarda askeri tertibatı gerektireceğinden i lerine gelmez.

 rademize vurdukları zincir içimizdeki direniş duygularını kolaylıkla alteder. Kalbimize yerle tirdikleri u aklık duygusu, bizi  ld r lmemize gerek bırakmayacak derecede k le yapar.

Yine, kadınlarımızı ele geçirmeleri için bizi yok etmeleri gerekmez. I imizdeki inancımızı atıp yerine kendi akıllarının mahsulü karşıt dinlerini yerle tirmeleri bu işlevi fazlasıyla görür.

Bu yeni sistemlere teslim olan bizler böylece kolaylıkla onların i ret sofrasına kadınlarımızı sunan garsonlar oluruz.

Kıskançlıktan vazgeçmemiz, mahramiyyeti iptal etmemiz, kadınlarımızı tesettürden uzakla tırmamız ve namus mefhumunu köşeye atmamız onları oldukça memnun eder. Cömertçe övgülerini esirgemezler. Bağnazlığı köşeye atmış kişiler olarak örnek g sterilebiliriz.

Nihayet namusumuzdan yaptığımız fedakarlı-

ğın zirvesinde «en medeni» olma ödülüyle taltif ediliriz.

Perişan olan ve kendini yitirenlerin halı bu...

İradesini tamamen yitirmediğini ve ilâyı kelimetullah için çalıştığını zannedenler ise çok güçlü ve hilekar olan bu kültürel saldırı karşısında şaşkına uğruyorlar.

Kafir, silahıyla, şâşaasıyla, eğlencesiyle, bozuk ahlakıyla ve saptırıcı fikirleriyle dolu dizgin geliyor.

Kendini bu silahların birisinden kurtarabilen ötekisinden kurtaramıyor.

Silahların önünde dişleriyle tırnaklarıyla şanlı bir direniş sergileyen inançlı insanlar kısa zamanda ve farkında olmadan, fitri sistemlerine olan güvenlerini kaybedip beşeri sistemlerin meddahi kesiliyorlar. Veya en azından onların belirlediği bir sahada çıkış yolu arıyorlar.

Belki, araçlardan bir araç olan «zafer» esasını en yüce amaç olan Rızayı Bâri ile karıştırarak hareketlerinin stratejisini ona göre ayarlıyorlar.

Amaç yerine geçen «zafer» arzusu tabiatıyla müslümanların çizgilerini saptırıyor.

Ne şekilde Allah'ın rızasını kazanacaklarını araştırmakla görevli olan müslümanlar, zafere nasıl gideceğiz, ne zaman bu yenik durumdan kurtulacağız diye soruyorlar.

Şu an müslüman adını taşıyan kalabalıkların hakim ve müreffeh hale getirilmesiyle Rahman'ın isteğini yerine getirmeyi eşleştiriyorlar.

Tabiatıyla, zillate rıza esasına dayanan bir hareket hiç bir zafer getirmiyor. Zafere erdiğimizde ise tağutlar zümresinden bir fert olduğumuzu anlıyoruz.

O halde, Rahman ve Rahim olan Allah'ın merhametine ermenin yolu nedir?

Tağutların yeni bir atağıyla madur duruma düşürülen, yaldızlı sözlerin aldatması ve umutlandırmasıyla sokağa çekilen, direnişe itilen, daha doğrusu gerçek merhamet sahibi olana savaş açmış zalim ruhlardan merhamet dilemek zorunda bırakılan, sonra da zamanına ve mekanına sahip olmadıkları tağuti bir ortamda mücadeleyi kabullenmelerinin şaşkınlığı ile oradan oraya savrulan mümine, muhsine fakat, zavallı ve mahzun bacılarımızın gözyaşı ne zaman dönecek?

Miskince boyun eğdiğimizde mi?

Korkakça, yere bakarak, zalimlerin merhametlerini elde etmeye çalıştığımızda mı?

İçine sokulduğumuz dönme dolabın havasına uyup, bizi oyalamak için kurulan düzenlere alet olduğumuzda mı?

Hayır hayır...

Rahmana giden yolda şeytana itaatın yeri yoktur.

Günümüze kadar aydınlığı uzanan İslam güneşi, doğarken hiçbir tağutla uzlaşmayı denememiş, onların oyalayıcı ve aldatıcı düzenlerine kapılmamış, Mekke vadisinde binlerce putun arasında tek bir ses iken dahi programının kanunlarını kendisi koymuştur.

Tağutların korkutma, sindirme ve ezmeyi peşinden getirecek olan gözboyama ve aldatma metodlarından hiçbirisi o gün olduğu gibi bu günde fayda vermiyecektir.

Yıl 1987 burası Türkiye...

Cumhuriyet'in 63. çok partili demokrasiye geçişin 62. ve laikliğin resmen T.C. anayasasına girişinin 50. yılı...

Cumhuriyet kişisel istibdatların yıkılıp halk iradesinin hakimiyetinin sağlanmasını simgeliyor.

Çok partili demokrasi de halkın çoğunluğunun desteklediği partinin iktidar olacağını, dolayısıyla halkın vazgeçilmez değerlerinin kanun koruması altına alınacağını ifade ediyor.

Laiklik ise, sayıları ve siyasal güçleri ne olursa olsun hiçbir gurubun fikirlerine, dini inançlarına ve inançlarının gerekliliğini yaşamalarına karışılmayacağını garantiliyor.

Bütün bunlara rağmen, cumhuriyete, demokrasiye ve laikliğe rağmen, 1987 Türkiye'sinde bu üç umdenin garanti altına aldığı haklar çiğneniyor.

Binlerce kişinin protesto mektuplarına, dilekçelerine, açlık grevlerine ve imza kampanyalarına rağmen bacılarımızın başörtüleri yırtılıyor.